

บทนำ

เสียงแตรประโคมดังกึกก้อง ณ ลานกว้าง ซึ่งปูพรมแดงทอดยาว สู่บันไดสูงของตำหนักใหญ่อันเป็นสถานที่ประกอบพิธีสำคัญและทรงเกียรติของวังหลวง เสียงกลองระร่ำขึ้นเป็นสัญญาณให้ขบวนเกี้ยวหงส์อันเป็นสัญลักษณ์ของผู้กำลังจะดำรงตำแหน่งมารดาแห่งแผ่นดินเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างนุ่มนวลและสง่างาม

ขบวนเกียรตินัยอันยิ่งใหญ่แสดงถึงน้ำพระทัยของฮ่องเต้ที่มีต่อสตรีภายในเกี้ยวได้เป็นอย่างดี ขณะเชื้อพระวงศ์ ทหารและขุนนางทุกชั้นตำแหน่ง รวมถึงข้าราชการผู้ร่วมอยู่ในราชพิธีหลายร้อยชีวิต ล้วนยืนสำรวมนิ่งสงบ ก่อให้เกิดบรรยากาศอันน่าเกรงขาม

ขบวนเกี้ยวหงส์เคลื่อนอย่างสง่างามและหยุดลงหน้าบันไดที่ทอดสูงอย่างงามมือ ก่อนนางกำนัลสองคนจะเปิดม่านด้านหน้าแยกออก และประคองสตรีผู้หนึ่งซึ่งแต่งกายเต็มยศ สวมพระมาลาลักษณะเป็นโดมโค้งลาด ประดับด้วยไข่มุกและหงส์ทอง ด้านหลังพระมาลาประดับด้วยหางไก่ฟ้า ถัดลงมาเป็นพวงระย้าจากสร้อยไข่มุกทำเส้น ซึ่งมีเพียงผู้ดำรงตำแหน่งของเธอเท่านั้นจึงจะสวมได้

ใบหน้าผุดผ่องของผู้ที่ก้าวลงมานั่งลงตามจับตา โดยเฉพาะดวงตากกลมโต ที่ระยับดังดวงดาว ทว่ากิริยามองสง่าและองอาจกว่าสตรีทั่วไปนั้นกลับดึงดูดใจยิ่งกว่า และนั่นอาจเป็นเหตุผลว่าเหตุใดสตรีนางหนึ่งจึงสามารถชนะใจฮ่องเต้ ผู้ที่สืบต่อไปให้ชนรุ่นหลังได้จารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ในพระปรีชาสามารถและความคิดที่ก้าวไกลเกินกว่ากษัตริย์องค์ใด รวมถึงพระหทัยที่แกร่งกร้าวและไม่เคยยอมอ่อนข้อให้ใคร นอกจาก...

การเคลื่อนไหวของฮ่องเต้ทำให้บุคคลน้อยใหญ่ในราชสำนักต่างลอบมองด้วยสีหน้าประหลาดใจ เมื่อเห็นฮ่องเต้ผู้มีสีหน้าเคร่งขรึมไปจนถึงวางเฉยเป็นนิจ ซึ่งควรจะคอยอยู่ในตำแหน่งสูงสุด ณ หน้าตำหนัก แต่เวลานี้กลับมาประทับคอยที่เชิงบันไดสูง แม้วรองค์สูงสง่า พระพักตร์หล่อเหลาสะดุดตา ยังคงนิ่งเฉย ทว่ายามพระเนตรคมปลาทอดมองผู้ถูกประครองลงจากเกี้ยว ดวงตาสีนิลทรงอำนาจก็เปล่งแสงพราวระยับด้วยความพอใจ

แม้จะเคยได้ยินข่าวลือจากฝ่ายในมาหนาหนาว่าฮ่องเต้โปรดปรานคุณหนูตระกูลไปผู้หนึ่งเหนือใคร เข้าวังเพียงไม่นานก็มีพระประสงค์แต่งตั้งขึ้นเป็นฮ่องเฮา ทั้งที่ชาติตระกูลของนางเป็นเพียงบุตรสาวของขุนนางระดับล่าง อีกทั้งนางยังเคยล่นวาจาปฏิเสธตำแหน่งฮ่องเฮาต่อหน้าพระพักตร์อย่างไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอีกด้วย

แต่เมื่อมีขุนนางผู้เสียผลประโยชน์คิดอาศัยเรื่องนี้กล่าวทัดทานการแต่งตั้งนางขึ้นเป็นฮ่องเฮา ฮ่องเต้ก็ทรงลงพระอาญาขุนนางผู้นั้นสถานหนัก อันเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู เหล่าขุนนางผู้คิดโต้แย้งจึงต่างปิดปากเงียบกริบ ในยุคสมัยที่ฮ่องเต้สามารถรวบรวมอำนาจยึดครองแผ่นดินได้เหล่านั้นหมดไว้ในกำมือ โดยไม่ต้องพึ่งพียงอำนาจของใครเช่นนี้ แม้แต่ขุนนางผู้สร้างคุณูปการต่อแผ่นดินก็ไม่เียงพอจะกล้าขัดพระประสงค์ โดยเฉพาะยิ่งเรื่องนี้เป็นกิจของฝ่ายในไม่ใช่งานของบ้านเมือง ใครอยากมีหัวไว้รับใช้ยังไม่ควรก้าวก่าย!

แม้ผู้เข้าร่วมพระราชพิธีจะล้ารวมกริยาก็มหันมองพื้น แต่ทุกสายตาดังลอบมองเหตุการณ์เบื้องหน้า เมื่อเห็นฮ่องเต้ยื่นพระหัตถ์โปรดรับสตรี

ตรงหน้าอย่างรอคอย ขณะสตรีที่เพิ่งก้าวลงจากเกี้ยวหงส์เงยหน้าขึ้นสบพระเนตร
อบอุ่นที่มองมา และรอยยิ้มที่เผยขึ้นของผู้ที่ยืนรอคอยก็ทำให้เหล่าขุนนาง
ที่เหลือบเห็นรีบก้มหน้าต่ำลงจับพลัน เมื่อไม่คาดคิดว่าฮ่องเต้ผู้เคยมีแต่สีหน้า
เด็ดขาดเย็นชาจะแย้มพระสรวลได้ด้วย

ทว่าไป่ลู่หลินผู้นี้กลับช่างบังอาจนัก ที่มีท่าทีลึนเลใจอย่างเห็นได้ชัด
ท่ามกลางเหล่าขุนนางน้อยใหญ่นับร้อย เหล่าทหารกล้าและข้าราชการบริวารนับ
พัน รวมถึงราชโองการแต่งตั้งตำแหน่งสองเฮาที่รอคอยการประกาศ ต่อให้
นางมีปีกบินหรือตายลงตรงหน้า ตำแหน่งสองเฮาก็ย่อมตกเป็นของนางอย่าง
แน่นอน!

หนึ่ง

นางเอกในนิยายหรือซีรีส์ที่เดินทางข้ามกาลเวลาจากยุคปัจจุบันมาสู่อดีต ล้วนเป็นบุคคลที่มีความสามารถประกอบวิชาชีพอันน่าทึ่ง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยรบพิเศษ ตำรวจสากล แพทย์ผ่าตัดฝีมือดี นักแสดงชื่อดัง จนได้ใช้วิชาความรู้ที่เรียนรู้จากอนาคตมาสร้างชื่อและความได้เปรียบเหนือชั้นกว่าคนทั่วไป รวมถึงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งที่ครอบครองอำนาจสูงส่งของฝ่ายใน ตั้งแต่สองเสาพระสนม พระชายาในท่านอ่อง ตลอดจนงูเห่าใหญ่ในเอกของมหาเสนาบดี หรืองูเห่าใหญ่ท่านแม่ทัพ

แต่ตัวนางนั้นเป็นประชากรในโลกอนาคตที่ธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง เพราะเพิ่งเรียนจบคณะบริหารธุรกิจระดับมหาวิทยาลัยไม่นาน ก็เจอเคราะห์กรรมครั้งใหญ่ต้องสังเวยชีวิตไปในอุบัติเหตุรถยนต์ทั้งที่ชีวิตเพิ่งเริ่มต้น แต่เพราะเป็นลูกคนเดียวที่บิดามารดาไม่อยู่บนโลกแล้ว อย่างน้อยจึงหมดห่วง

โผล่เลยจึงลืมนัดตื่นขึ้นมาอยู่ในร่างเด็กน้อยวัยสี่ขวบที่ป่วยหนักจนเสียชีวิตไปแล้วก็สุดจะรู้!

หลังจากนั้นทุกคนล้วนเรียกนางว่า 'ไปลู่หลิน' คุณหนูตระกูลไป ผู้รอดพ้นจากความตายและฟื้นตัวกลับมาแข็งแรงได้อย่างปาฏิหาริย์ แต่ที่ซาย

ฝาแฝดของนาง ไปลู่เหวินกลับไม่ใช่โคคดีเช่นนั้น เมื่อท่านหมอบทำได้เพียงประคองประคองร่างกายที่อ่อนแอแต่กำเนิดของเด็กชายไว้ได้เท่านั้น

ความโชคคือนางที่สุตของนางเมื่อข้ามเวลามามีอยู่สองอย่างคือ หนึ่งได้หลงข้ามเวลามาอยู่ในยุคของฮ่องเต้เฉินหย่งฉี แม้มยามนี้จะยังพระเยาว์และต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าจะทรงรวบรวมอำนาจได้เบ็ดเสร็จ แต่จากวิชาประวัติศาสตร์ที่จำได้คร่าวๆ ว่ายุคสมัยของพระองค์นั้นถือเป็นยุครุ่งเรืองที่สุดยุคหนึ่งของจีน ด้วยฮ่องเต้มีพระปรีชาชาญมากความสามารถ จนได้รับการบันทึกว่าเป็นกษัตริย์นักปฏิรูปผู้ยิ่งใหญ่ ทรงนำพาบ้านเมืองก้าวสู่ยุคทอง ประชาาราษฎร์เป็นสุข แผ่นดินสงบสันติ แผ่นดินทองที่รออยู่ยามร่างนี้เติบโตขึ้นจึงนำฝากคอยไม่น้อย

โชคอย่างที่สองก็คือ การได้มาอยู่ในร่างของคุณหนูไปผู้มิบิดามารดาเป็นที่เคารพรักเห็นอกเห็นใจไป บิดาของนาง...ไปจิ้นฝาน อดีตเคยเป็นแม่ทัพมากฝีมือ และเพราะยึดมั่นสละชีพ ก็ขอปกป้องราชวงศ์จนขาพิการไปหนึ่งข้าง อดีตฮ่องเต้จึงพระราชทานบำนาญสรรเสริญตระกูลไปในฐานะตระกูลผู้ภักดี และแต่งตั้งไปจิ้นฝานเป็นเจ้าเมืองจินฟง แม้จะเป็นเมืองเล็กๆ ใกล้ชายแดน แต่ก็เป็นที่จุดยุทธศาสตร์สำคัญที่ต้องคอยจับตามอง และเป็นผลพลอยได้ทำให้ตระกูลไปไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวังวนการเมืองภายในราชสำนัก ที่ต้องเจอกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในอนาคตอันใกล้

ในขณะที่ซ่งเหมยอิง ภรรยาเพียงหนึ่งเดียวของไปจิ้นฝานนั้นเป็นสตรีที่เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและคุณสมบัติ มาจากตระกูลพ่อค้าชื่อดัง ทั้งสองรักมั่นยึดหลักหัวเดียวเมียเดียวในการครองเรือน ตระกูลไปจึงมีเพียงคุณชายใหญ่ไปจิ้นเหอ ทายาทของตระกูล หลายปีผ่านไปก็ดำเนียรอยตามบิดาในอดีต และเริ่มสร้างชื่อให้ตระกูลหลังจากได้แสดงความสามารถหลายต่อหลายครั้ง จนขึ้นเป็นแม่ทัพหนุ่มที่อายุน้อยที่สุด

ทว่าผู้คนในเมืองจินฟงต่างเห็นว่าตระกูลไปนั้นอภัพเรื่องบุตรธิดา ลำดับต่อมาอย่างยิ่ง เมื่อคุณหนูกับคุณชายรอง แผลงหงส์มังกรที่ท่านเจ้าเมือง

เผ่าคอย ซึ่งเกิดหลังคุณชายใหญ่หลายปี เกิดมาก็มีสุขภาพอ่อนแอ เกิดป่วยหนักตอนอายุไม่ถึงสี่ขวบ ท่านหมอลืงกลับเฝ้าว่าคุณหนูไปหากเติบโตขึ้น อาจไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากยารักษามากมาย ที่ร่างกายต้องเผชิญ ในขณะที่คุณชายรองเองคงมีอายุได้ไม่ยืนยาวนัก

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา หลังจากท่านหมอรักษาชีวิตบุตรธิดาฝาแฝดของไป๋จิ้นฝานไว้ได้ ไป๋ลู่หลินก็สามารถฟื้นฟูร่างกายกลับมาเติบโตแข็งแรง ไป๋จิ้นฝานกับภรรยาจึงไม่สนใจคำเล่าลือใดๆ ภายนอก ต่างตั้งใจเลี้ยงดูบุตรธิดา ทั้งสามด้วยความรักอย่างเต็มกำลัง และอบรมสั่งสอนโดยไม่มีแบ่งแยกเพศ

ใครจะคาดคิดว่าหลังคุณหนูไป๋ฝั้นจากความตายจะสามารถฟื้นฟูร่างกายจนแข็งแรง เรียกร้องจะฝึกวิทยายุทธ์กับบิดา และขอเรียนรู้การค้าขาย กับมารดาซึ่งพบว่าบุตรสาวมีพรสวรรค์ด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง

ไป๋ลู่หลินเล็งเห็นว่าร่างกายที่ตนได้มานี้ แม้จะงดงามทุกสัดส่วน ทว่าเมื่อเติบโตขึ้นคงยากจะออกเรือนได้ โดยเฉพาะในโลกที่คุณค่าของสตรีอยู่ที่ การให้กำเนิดบุตร และเพราะเป็นดวงวิญญาณของผู้มาจากอนาคต แม้จะเติบโตในโลกอดีตอีกครั้ง ทว่าหัวใจกลับไม่อาจยอมรับคำนิยามสามภรรยา ลีโอนูของบุรุษในยุคนี้ได้

เมื่อตนไม่สามารถมีบุตร และไม่อาจยินยอมให้ผู้เป็นสามีมีภรรยา คนอื่นได้ ย่อมต้องมองหาหนทางรอดด้วยวิธีอื่น

ไป๋ลู่หลินผู้ได้มีโอกาสใช้ชีวิตอีกครั้ง เมื่อเติบโตขึ้นจึงแต่งกายเป็นบุรุษ ยามออกนอกจวน ผู้คนในเมืองจินฟงต่างรู้จักนางในฐานะไป๋ลู่เหวิน คุณชายรองตระกูลไป๋ ผู้มีใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงสง่า แม้จะดูบอบบางเกินบุรุษไปบ้าง แต่ผู้คนล้วนคิดว่าเป็นเพราะร่างกายไม่แข็งแรงมาตั้งแต่กำเนิด ในขณะที่คุณหนูไป๋ฝั้นร่างกายอ่อนแอเกินกว่าจะออกมาจากจวนได้ แทบทุกวันจะมีท่านหมอลืงเข้าออกจวนเจ้าเมืองไม่ได้ขาด

แม้ว่าบุตรสาวของไป๋จิ้นฝานจะได้รับการกล่าวขานว่างามลุ่มเมือง อีกทั้งมีความสามารถ ทว่าเพราะร่างกายที่อ่อนแอและอาจไม่สามารถให้กำเนิดบุตร

เมื่อถึงวัยออกเรือนจึงไม่มีใครกล้ามาสู่ขอมากนัก แต่ครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้งหนึ่ง...

เสียงอะอะจากภายนอกดังขึ้น ทำให้ร่างหนุ่มน้อยที่ก้มหน้าก้มตาตรวจ

ยอดชายและบัญญัติรายรับรายจ่ายอยู่บนชั้นสองของร้านฉิงชวณ ร้านค้าชื่อดัง
ชมวดคิ้วก่อนจะเงยหน้าขึ้น

“ข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้น” เสียงที่เอ่ยถามกังวานใสแจ่มเช่นสตรี

สาวใช้ข้างกายจึงเดินไปที่ริมหน้าต่าง มองกลุ่มคนที่กำลังมุงดูขบวน
ทาบสีแดงซึ่งถูกหามมาตามถนนใหญ่อย่างเอิกเกริก คล้ายขบวนสู่ขอของผู้มี
ยศศักดิ์ ลี้จู่หันหลังกลับเพื่อรายงานคุณหนูของตน แต่ก็ช้ากว่าหลงจู่ที่วิ่ง
กระหืดกระหอบขึ้นมาชั้นบน

“แม่แล้วขอรับคุณหนู คนของจวนอ๋องเงินเพยลือส่งแม่ลือมาทาบหาม
คุณหนูตระกูลไปไปเป็นอนุขอรับ” ซื่อเป่าผู้เป็นหลงจู่ที่คุณหนูไปไว้วางใจและ
มอบหมายให้ดูแลร้านค้าในเครือทั้งหมดของฉิงชวณกล่าวเสียงกระหืดกระหอบ
ลืมนึกกระทั่งคำที่ต้องเรียกขานยามอยู่นอกจวน

เสียงตบโต๊ะดังปัง ทำให้ทั้งลี้จู่และซื่อเป่าสะดุ้งตกใจ มองดวงตาคู่สวย
วาววับของผู้เป็นนาย

ใครบ้างจะเดาไม่ออกว่าอ๋องชั่วผู้นั้นต้องการอะไร เมื่อหลายวันก่อน
ได้ข่าวว่าอ๋องหนุ่มไปถูกตาต้องใจบุตรสาวขุนนางชั้นสองผู้หนึ่งเข้า จึงต้องการ
สู่ขอมาเป็นพระชายารอง ทว่าสตรีนางนั้นกลับบอกว่ามีชายในดวงใจอยู่แล้ว
ก็คือแม่ทัพเป่จิ้นเหอ สร้างความโกรธแค้นให้เงินเพยลือที่ชิงชิงใหญ่ของนาง
อยู่ก่อนแล้ว จึงคิดแค้นแค้นด้วยการมาสู่ขอห้องสาวอีกฝ่ายไปเป็นอนุ

หลายปีมานี้ไปลู่หลินใช้ชื่อคุณชายรองก่อร่างสร้างกลุ่มการค้าฉิงชวณ
ที่ประกอบการค้าทั้งแพรรณ เครื่องหอม เครื่องประดับ และเครื่องประทีน
โคม โชคดีสินค้าที่ออกมาล้วนเป็นที่ต้องการของผู้มีฐานะและราชสำนัก ด้วย
ความสามารถและความพากเพียรบากบั่นของไปลู่หลิน ไม่นานการค้าเล็กๆ
ก็เติบโตขึ้นจนสร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำมหาศาล จนตระกูลไปกลายเป็น

ตระกูลที่ร่ำรวยติดอันดับความร่ำรวยไปกับการมีชื่อเสียงในเรื่องความรักดี

แต่เพราะบิดาเป็นเพียงขุนนางระดับล่าง เงินเพียงลือจึ่งคิดลบหลู่ตระกูลไปด้วยการลู่ชอบุตรสาวเพียงคนเดียวไปเป็นอนู ทุกอย่างก็เพียงเพื่อยัวโมโหพีใหญ่ของนางเท่านั้นเอง

แม้เงินเพียงลือจจะเป็นอ่องที่ดูรู้ความสามารถ แต่อาศัยว่าเป็นบุตรชายคนเดียวของทำนอ่องเงินเหียนจวิน ผู้มีศักดิ์เป็นพระปิตุลาของอ่องเต้ และเคยดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการในช่วงสามปีแรกที่อ่องเต้ขึ้นครองราชย์ ถึงทำนอ่องเงินเหียนจวินจะสิ้นไปกว่าสองปีแล้ว แต่คุณความดีที่สั่งสมมาก็ยังทำให้อ่องเต้เลือกที่จะปิิตดาข้างหนึ่ง มองข้ามเรื่องชั่วช้าที่เงินเพียงลือก่อขึ้น ตราบเท่าที่อีกฝ่ายไม่ได้ก่อเรื่องเดือดร้อนใหญ่โต ซึ่งไม่รู้เมื่อไรความอดทนของอ่องเต้จะสิ้นสุดลงเสียที นางจะได้ไม่ต้องมาปวดหัวอยู่แบบนี้

สตรีในชุดบุรุษชุดลูกขึ้น ดวงหน้าผุดผาดเผยความงามเกินชายทั่วไป แม้จะสามารถเลียนแบบอากัปิกริยาของบุรุษได้โดยมิผิดเพี้ยน อีกทั้งวรยุทธ์ที่ฝึกฝนมาร่วมสิบปี แม่ไม่เยี่ยมยุทธ์ แต่ก็ช่วยเสริมสร้างควมงามสง่าและองอาจไม่น้อย มองผ่านๆ ก็อาจเชื่อได้โดยทันทีว่าคนตรงหน้าคือคุณชายเจ้าสำอางจากตระกูลขุนนางผู้หนึ่ง และสำหรับผู้คนในเมืองจินฟงที่พบเห็นหญิงสาวในฐานะคุณชายรองผู้ดูแลกิจการของฉิงชวน ล้วนมองข้ามใบหน้าที่ตั้งงามเกินบุรุษไปนานแล้ว และเห็นเพียงคุณชายหน้าหยกคนหนึ่งเท่านั้น

ไปลู่หลินสะบัดพัดประจำตัวคลือออก ก่อนจะออกเดินไปยังจวนเจ้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ห่างจากร้านฉิงชวนไม่ไกลนัก โดยมีลู่จิวสาวใช้คนสนิทก้าวตามไปด้วย ใบหน้าร้อนใจ กว่าจะฝ่าผู้คนเข้าไปยังจวนด้านในได้ การพูดคุยก็เริ่มต้นไปแล้ว

ไปจิ้นฝานกับผู้เป็นภรรยากำลังต้อนรับเจ้าอ่องชัวอยู่ด้านในด้วยใบหน้าผืนทน จนนางเกรงว่าบิดาที่เป็นคนตรงลัถย์ชือจะทนไม่ไหว และชกหน้าเจ้าคนลวยหน้าลวยตาผู้กล้ามาลู่ชอบุตรสาวสุดที่รักไปเป็นอนู ต่อให้เป็นตำแหน่งพระชายาเอก ทำนเจ้าเมืองก็มิคิดจะยกบุตรสาวให้คนอย่างเงินเพียงลือ ซึ่ง

อีกฝ่ายก็ราวกับไม่รู้ว่าจะไปจิ้นเหอไม่อยู่ในจวน และต่อให้รู้ข่าวในยามนี้ก็คงเดินทางกลับมาไม่ทัน เพราะแม่ทัพไปเพิ่งได้รับราชโองการลับให้ออกเดินทางไปยังเมืองหลวงเมื่อเช้านี้เอง

ว่าแต่เงินแพยสี่อัฐี่เรื่องนี้ได้อย่างไร

“การระทานอ่อง” ไปลู่หลินที่กลับมาถึงจวนเอ่ยขึ้น อย่างไรก็ตามธรรมเนียมก็ยังคงต้องปฏิบัติ

สีหน้าหญิงโสของแขกสูงศักดิ์ผู้ไม่ได้รับเชิญหันมามองหนุ่มน้อยที่เพิ่งมาถึงจวน คุณชายรองตระกุกไป ท่วงท่างามสง่า ดูนิ่งสงบ ต่างจากท่าทีเย่อหยิ่งจองหองของไป๋จิ้นเหอ

‘ดูแล้วน่าจะจัดการได้ไม่ยาก’ อ่องหนุ่มคิด

ไป๋ลู่หลินเดินไปนั่ง ขณะแม่สี่อัฐี่แม่ห้าทั้งห้าพรรณนาคุณงามความดีของชายสูงศักดิ์ตรงหน้า ที่ไม่รู้สรรหาเรื่องเท็จใดมาพูด จนกระทั่งกล่าวจบจึงรอฟังคำตอบรับจากท่านเจ้าเมืองและสุหยิน

‘เป็นแค่ขุนนางตัวเล็กๆ คงไม่กล้าปฏิเสธชื่อพระวงศ์กระมัง’ แม่สี่อัฐี่คิด ยอมรับว่าตอนที่เข้ามา ตนยังหวาดหวั่นต่อคุณชายใหญ่ผู้เป็นแม่ทัพขวัญกล้าผู้คำนึงถึงความถูกต้องมากกว่าเห็นแก่หน้าผู้ใด โชคดีนักที่อีกฝ่ายไม่อยู่ หญิงวัยกลางคนลอบถอนใจ

ทว่าคนที่เอ่ยขึ้นกลับเป็นคุณชายรอง “เป็นบุญของน้องเล็กที่จะได้เป็นอนุภรรยาของท่านอ่อง”

เงินแพยสี่อัฐี่มีสีหน้าพองออกพอใจ ก่อนเสียงทอดถอนใจของหนุ่มน้อยจะดังตามมา

“แต่น่าเสียดาย”

คนเพิ่งจะพอใจหันขวับไปจ้องคนพูดตาเขม็ง ว่าตกลงมันยังไ่กันแน่

“ท่านอ่องคงไม่ทราบ น้องเล็กเคยป่วยหนักครั้งยังเด็กเกือบเอาชีวิตไม่รอด จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อพระโพธิสัตว์ว่าชั่วชีวิตจะไม่ออกเรือน จะคอยอยู่ปรนนิบัติท่านพ่อท่านแม่ ไม่คิดสมรส นอกจากผู้ที่จะมาเป็นสามีจะสามารถ

ปฏิบัติตามเงื่อนไขได้สามข้อ” คุณชายรองตระกุกไปเอ่ยอย่างแสนเสียดาย

“ว่าไป” แยกผู้สูงศักดิ์กัดฟันกล่าวเสียงห้วน ดูเจ้าหนูมน้อยตรงหน้า จะไม่คิดยกน้องสาวให้ตนง่ายๆ ดังคาด

“หนึ่ง...ต้องแต่งงานเป็นภรรยาเอก ไม่รังเกียจที่นางอาจไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ และนับจากแต่งงานเป็นภรรยา ห้ามผู้เป็นสามีแต่งภรรยาหรืออนุอื่นได้อีก สอง...อำนาจและทรัพย์สินทั้งหมดของสามีต้องแบ่งออกเป็นของนางครึ่งหนึ่ง สาม...เพื่อแสดงความจริงใจที่มีให้ ผู้จะมาเป็นสามีของนางจะต้องบูชาพระแก้วเจ้าสาวไปทั่วถนนหนทางในเมืองจันทบุรี จึงจะสามารถเริ่มพิธีแต่งงานได้”

“เงื่อนไขบ้าบออะไร! น้องสาวของเจ้าเสียสติไปแล้วหรือไร ข้าไม่รังเกียจที่นางไม่อาจมีลูกได้ก็ดีแค่ไหน การมีหลายภรรยามากอนุล้วนเป็นเรื่องธรรมดาของบุรุษ จะต้องแต่งงานเป็นภรรยาเอกนับเป็นเรื่องไร้เหตุผล ข้าไม่เชื่อหรือกลัวว่าหากไม่ทำตามเงื่อนไขไม่ว่าข้อใด ยืนยันรับนางเป็นอนุ จะทำให้พระโพธิสัตว์ทรงวิญญูณของนางคืนไปจริงๆ” อ่องเงินเพ่ยสือตวาดขึ้นอย่างหัวเสีย อย่าคิดว่าเขาไม่รู้เท่าทันแผนการนี้ ต่อให้ไปลู่หลินเกิดตายไปจริงๆ เขาก็แค่แต่งงานใหม่จะเดือดร้อนเรื่องอะไร

เสียงจู้ปากดังขึ้น ก่อนรอยยิ้มหม่นเศร้าของคุณชายรองจะปรากฏ

“ท่านอ่องพุดผิดไปแล้ว ดวงวิญญูณที่พระโพธิสัตว์จะนำไปไม่ใช่ดวงวิญญูณของนาง แต่เป็นของท่าน ผู้จะมาเป็นสามีของนางต่างหาก ท่านอ่องคงเคยได้ยินเรื่องของบุตรชายคนโตของท่านเสนาบดีกรมโยธาบ้างกระมัง ที่อยู่ๆ คนโน้นจวนก็เริ่มล้มป่วยและตายเพิ่มทีละคน ตั้งแต่เข้ารับใช้ระดับล่างอนุภรรยา จนมาถึงสุหทัยใหญ่และบุตรที่ยังเล็กนัก ไม่นานหลังจากนั้นบุตรชายคนโตก็สิ้นชีวิตลงในที่สุด”

ชนของเงินเพ่ยสือลุกชัน ใครบ้างไม่เคยได้ยินเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้น เพราะแทบจะกลายเป็นการตายล้างจวนเลยทีเดียว แม้แต่ข้าราชการสำนักยังส่งคนไปตรวจสอบที่มาที่ไป สุดท้ายก็ยังไม่ได้ข้อสรุป

คุณชายรองตระกูลไปทอดถอนใจและทำท่าอึดออดไม่อยากเอ่ยปาก “หลายวันก่อนที่คนรับใช้ระดับล่างในจวนนั้นจะเริ่มเจ็บป่วย ท่านเสนาบดีกรมโยธาได้เอ่ยปากขอลู่อลินไปแต่งเป็นภรรยาองให้แก่นุตรชายคนโต พี่ใหญ่ก็ได้ปฏิเสธและเล่าถึงเงื่อนไขดังกล่าวออกไป ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอมเชื่อ ยังตั้งต้นส่งของหมั้นมาที่จวนในหลายวันถัดมา และอย่างที่ท่านอ่องทรงทราบ โทษของการผิดคำสาบานจึงได้เริ่มต้นขึ้น”

นางนี้ขึ้นได้ว่าเมื่อต้นปีนี้เอง ที่บุตรชายคนโตของท่านเสนาบดีกรมโยธาคิดอยากแต่งภรรยาองจากตระกูลพ่อค้าเพื่อมาช่วยบริหารงานการค้าที่เพิ่งเริ่มต้น จึงหมายตาไปลู่อลินบุตรสาวตระกูลไปผู้ภักดี น้องสาวแม่ทัพอนาคตไกล ซึ่งมีมารดามาจากตระกูลฝั่งพ่อค้า ที่มีความสำเร็จของกิจการ จึงชวนเป็นเครื่องการันตีความสามารถทางการค้าของคนในตระกูลได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นต่อให้ไปฉ้อฉลปฏิเสธทางตรงหรือทางอ้อมอย่างไร อีกฝ่ายก็ยังยืนยันคำเดิมหนักแน่น โชคดีที่หลังวันส่งของหมั้น อยู่ดีๆ คนรับใช้ในจวนคุณชายใหญ่ก็เริ่มล้มป่วยและเสียชีวิต หลังจากนั้นคนในจวนตั้งแต่ว่าระดับล่างไปจนถึงเจ้านายก็เริ่มล้มป่วยกระทั่งเสียชีวิตลง จะว่าเป็นโรคติดต่อก็ได้ คนนอกจวนที่ใกล้ชิดกลับไม่ได้รับผลกระทบ

นางเคยได้ยินพี่ใหญ่สันนิษฐานว่าสาเหตุอาจเกิดจากการถูกยาพิษ แต่จะเป็นฝีมือใครก็สุดจะคาดเดา เมื่อฝ่ายสืบสวนไม่สามารถค้นหาหลักฐานได้ ส่วนคนที่คาดเดาเหตุผลที่แท้จริงออกอ้อมเก็บเป็นความลับ นางจึงขอใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้เสียเลย

“ไม่...จริง ก็แค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น” เงินแพยสี่อปฏิเสธอย่างวางมาด ทั้งที่ใบหน้าซีดขาว เหงื่ออกก็เริ่มแตกพลั๊ก

คุณชายรองลุกขึ้นยืน สองมือประสานพร้อมรอยยิ้มกว้างยินดี “ถ้าเช่นนั้น อีกสามวันก็เชิญท่านอ่องส่งของหมั้นมาสู่ขอได้เลย ใครกันจะปฏิเสธ เขยขวัญอย่างท่านอ่องได้ พี่ใหญ่รู้เข้าจะต้องยินดีเป็นอย่างยิ่ง น้องเล็กจะได้

เป็นฝั่งเป็นฝา คำสาป...เอ่อ...คำสาบานนี้จะต้องไม่เกิดขึ้นอีกครั้งอย่างแน่นอน”
ท่านอ่องพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ขณะแม่สื่อสังเกตเห็นหน้าคนว่าอย่าง
ระแวงระวังพร้อมทั้งระยะห่าง ด้วยเกรงคำสาปแช่งนั้นจะลามมาติดตนด้วย
เงินแพยสื่อแม่ริมฝีปากไม่กล่าวรับคำ เพราะเขาไม่มีทางเอาชีวิตสูงค่า
ของตนมาเสี่ยงแลกกับอนุคนเดียวหรือก ชายหนุ่มจึงทวาดเรียกแม่สื่อเสียง
หัวนอย่างเสียหน้า

“กลับ!” แล้วเขาก็ผุดลุกขึ้นเดินออกไปทางประตูจวนราวกับมีไฟลนกัน
โดยมีแม่สื่อก้าวตามพร้อมเรียกคนชนของกลับอย่างไม่รอช้า

หลังจากนั้นเสียงหัวเราะหวานใสจึงดังขึ้นอย่างกลั่นไม่อยู่ ท่ามกลาง
สายตาดิดหนาระอาใจของท่านเจ้าเมืองกับสุหยิน

“หากท่านอ่องไม่หลงเชื่อคำสาบานที่เจ้าตั้งขึ้นมา เจ้าจะทำอะไร”
มารดากล่าวพลางค้อนควัก

“โธ่ ท่านแม่ ถึงวันนี้เขาจะไม่ป้กใจเชื่อ แต่จวนอ่องมีคนพำนักอยู่ตั้ง
มากมาย ทั้งเข้ารับใช้ ไท่นจะอนุอีกนับไม่ถ้วน ข้าไม่เชื่อหรือกว่าทั้งจวนจะไร้
คนป่วยแม้แต่คนเดียว ทุกครั้งที่เขาเห็นว่ามิใคร่ในจวนแสดงอาการเจ็บป่วย
แม่เพียงน้อยนิด คงไม่วยต้องหยุดคิดถึงคำสาปที่อาจเกิดขึ้น อีกทั้งเขายัง
เป็นคนซื่อซลาด ไม่ได้มีใจรักใคร่ใคร่จริงนอกจากตัวเอง หรือต่อให้ไม่เป็นไป
ดังคาด แล้วท่านอ่องเกิดยงตั้งต้นจะสู้ขอข้าเป็นอนุอีก ข้านี้แหละจะช่วยทำให้
คำสาปนั้นบังเกิดผลเอง อาจจะมีเริ่มจากอาการเจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ ของคน
ในจวนอ่องก่อน เป็นอย่างไรล่ะท่านแม่”

“เจ้านี้ละ ที่นี้คงไม่มีใครคิดสู้ขอเจ้าอีกแล้ว ลู่อลิน” สุหยินไปกล่าวเสียง
ซุ่นใจระคนห่วงใย พลางทบทหลังสามีที่กล้าหลุดเสียงหัวเราะอย่างให้ท้าย
บุตรสาว แม้อายในใจจะเห็นด้วยกับบุตรสาวว่าไม่ได้แต่งงานก็ยิ่งดีกว่าต้องไป
เป็นอนุใคร่ โดยเฉพาะคนอย่างเงินแพยสื่อ

ทว่าปัญหาหนึ่งเพียงจะผ่านไป อีกปัญหาก็วิ่งไล่กวอดตามมาติดๆ เมื่อ
เสียงประกาศราชโองการดังขึ้นที่หน้าจวนเจ้าเมือง

“ตระกูลไปรับราชโองการ!”

ไปจั้นผานมีสีหน้าประหลาดใจ ทว่าไม่รอช้าที่จะนำหน้าภรรยาและบุตรสาวไปคุกเข่าลงที่ลานกว้างทางเข้าจวน ก่อนผู้ถือสาส์นจะประกาศราชโองการ

“เนื่องจากเผ่าเหินวีจิวละเมิดสัญญาที่มีมาช้านาน ไม่ส่งเครื่องบรรณาการเข้าวังหลวงตามข้อตกลงที่ให้ไว้ อีกทั้งยังหาญกล้าจับตัวฮุ่ยฮินและบุตรสาวแม่ทัพนายกองหลายคนเป็นตัวประกัน ผาบาทมีพระบัญชาให้คุณชายตระกูลไปเร่งเดินทางไปสมทบกับกำลังพลที่ชายแดน เพื่อวางแผนร่วมกับแม่ทัพนายกองแนวหน้าชิงตัวประกันทั้งหมดกลับมาโดยปลอดภัย”

การมีราชโองการเร่งด่วนนั้นไม่แปลก คุณชายตระกูลไปเยี่ยมหมายถึงไปจั้นเหอผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพในปัจจุบัน แต่สิ่งที่คนในตระกูลต่างงุนงงก็คือ หากราชโองการฉบับนี้เป็นของจริง แล้วราชโองการลับเมื่อเช้าที่เรียกตัวไปจั้นเหอไปเมืองหลวงอย่างกะทันหันนั้นคืออะไร

หรือว่าจะมีคนกล้าปลอมแปลงราชโองการ

ไปสู่หลินเหลือบมองไปเบื้องหลังผู้ประกาศราชโองการแล้วแหม่มปากเข้าหากันแน่น เมื่อเห็นเงินเพยล้อมองพวกตนด้วยสีหน้าสะใจ เรื่องที่อีกฝ่ายน่าจะรู้ว่าพีใหญ่ต้องเร่งออกเดินทางไปแต่เข้าดูประจวบเหมาะจนเกินไป นั่นจะต้องเป็นเพราะอ่องผู้น้อยอยู่เบื้องหลังราชโองการลับปลอมเมื่อคืนเป็นแน่

ดวงตาคู่สวยพลันเจิดจ้าขึ้น ที่แท้เรื่องสู่ขอคุณหนูตระกูลไปก็ก็เป็นเพียงข้ออ้าง การจะได้เห็นไปจั้นเหอไม่สามารถปฏิบัติตามราชโองการที่มีพระบัญชาต่างหากที่ถือเป็นการแก้แค้นอย่างแท้จริง เมื่ออ่องได้มีรับสั่งให้ไปจั้นเหอมาประจำการที่บ้านเกิด เพื่อรอรับพระบัญชาแก้ไขปัญหาวุ่นวายที่เกิดขึ้นในชายแดน ยามนี้ราชโองการมาถึงแล้ว แต่คนรับกลับไม่อยู่

หญิงสาวกอดฟันเข้าหากันแน่น พีใหญ่คงไม่พินต้องโทษชัดพระบัญชา ก่อนจะหยุดครุ่นคิดแล้วตัดสินใจกล่าวโพล่งขึ้นมา

“ข้าน้อยไปสู่เหวิน คุณชายรองตระกูลไปรับพระบัญชา”

พอกองผู้ประกาศราชโองการได้ยินดังนั้นก็ขมวดคิ้ว แต่สุดท้ายก็

ยอมวางราชโองการลงบนมือชายหนุ่มรูปร่างบอบบางผู้ขานรับในที่สุด เพราะ
แม้อีกฝ่ายจะไม่ใช้แม่ทัพไปจิ้นเหอที่คุ้นเคย แต่ด้วยฐานะของคุณชายคนหนึ่ง
ของตระกูลไปยอมสามารถรับราชโองการนี้ได้เช่นกัน

แม้จะได้ยินมาว่าบุตรชายหญิงฝาแฝดของไป๋จิ้นผานนั้นสุขภาพอ่อนแอ
ย่ำแย่ถึงขั้นแทบออกจากจวนไม่ได้ คุณชายตระกูลไป๋ที่ฮ่องเต้มีรับสั่งยอม
หมายถึงไป๋จิ้นเหอแต่เพียงผู้เดียว กงกงผู้ทำหน้าที่ถือสาสน์เดินออกจากจวน
เจ้าเมืองพลางส่ายหน้า หากกราบทูลฮ่องเต้แล้วเกิดพิโรธ ก็โทษฝ่ายการข่าว
เอาแล้วกัน เขาเป็นเพียงคนส่งสาสน์เท่านั้น ว่าแต่เหตุใดแม่ทัพไป๋จิ้นเหอ
ผู้เคร่งครัดต่อคำสั่งจึงไม่อยู่ที่จวนได้แล้ว

“ลู่หลิน! เจ้าทำเช่นนี้เท่ากับหลอกลวงเบื้องสูงเสียวนะ” เสียงมารดา
ดั่งขึ้นอย่างตระหนักหนักที่ที่กลับเข้าจวนแล้วอยู่ตามลำพังพ่อแม่ลูก

“ข้ารู้ แต่ว่าพี่ใหญ่หลงกลเงินแพะสื่ออาจต้องโทษขัดพระบัญชา พี่รอง
ก็ป่วยหนักไม่มีทางลุกจากเตียงได้ ราชโองการไม่ได้เอ่ยชื่อพี่ใหญ่ ข้าในฐานะ
คุณชายรองตระกูลไป๋ยอมสามารถรับราชโองการได้ ข้าเพียงแต่ต้องเร่ง
เดินทางไปรับหน้าที่ชายแดน ก่อนพี่ใหญ่ตามไปถึงเท่านั้น” แล้วหญิงสาวก็หันไป
สั่งลู่จู่สาวใช้คนสนิท

“เจ้ารีบไปบอกชื่อเป่าให้ชั้นกพิราบสื่อสารส่งข่าวไปยังร้านค้าหัวเมือง
ที่พี่ใหญ่ต้องเดินทางผ่านเพื่อไปเมืองหลวง ว่าฝ่าบาทมีราชโองการฉบับจริง
ให้พี่ใหญ่เร่งเดินทางไปแก้ปัญหาคือชายแดนกับเผ่าหนี่วจิวโดยด่วน แล้วให้
ชื่อเป่ารวบรวมข่าวสารมาด้วยว่าที่ชายแดนเกิดปัญหาอะไรขึ้นกันแน่”

สาวใช้คนสนิทที่รู้ใจเจ้านายเป็นอย่างดีจึงออกจากจวนไปอย่างรู้ฐานะ
โดยไม่รอช้า

การค้าของฉิงชวนแม้จะเริ่มตันมาเพียงสิบปี แต่ก็มิมีเครือข่ายร้านค้า
กระจายไปทั่วหัวเมืองใหญ่และเมืองหลวง การข่าวแม้จะไม่เทียบเท่าราชสำนัก
แต่ก็ส่งสารได้อย่างรวดเร็วฉับไว และหากเป็นข่าวสารทางด้านการค้า บางครั้ง

ยังเหนือกว่าราชสำนักอยู่สองส่วน

ไปจิ้นฝานกับฮูหยินดูจะจนคำพูดเหมือนเช่นเคย เมื่อบุตรสาวคนเล็ก
นี้มากด้วยเหตุผล เฉลียวฉลาด มีความคิดเป็นของตัวเองตั้งแต่เด็ก และยัง
มองการณ์ไกลได้อย่างน่าประหลาด แม้แต่บุตรชายคนโตที่ผู้คนยกย่องว่า
เก่งกาจสามารถยังไม่คิดละเลยคำพูดของนาง

หลายปีมานี้เพราะฟังคำบุตรสาว ตระกูลไปจึงไม่ต้องตกไปอยู่ในวังวน
การแก่งแย่งทางการเมือง เพียงมุ่งรักดีต่อฮ่องเต้ ทำให้ตระกูลไปแม่ไม่สูงส่ง
เหนือใคร แต่ก็ไม่เคยต้องเดือดร้อนใจสักครา

พวกเขาจึงได้แต่มองตามร่างบางที่สั่งให้สาวใช้หลายคนเร่งเก็บของและ
ให้คนจัดเตรียมม้า ก่อนที่เจ้าตัวจะมุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมหนึ่งอัน อีกการค้า
หนึ่งในเครื่องฉงชว่นซึ่งเป็นจุดศูนย์รวมในเรื่องการข่าว

สอง

บนชั้นสองของโรงเตี๊ยมหนึ่งอัน ชายหนุ่มท่าทางสูงส่งผู้หนึ่งนั่งจิบชาอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างกว้างซึ่งสามารถมองเห็นทัศนียภาพด้านล่างได้อย่างชัดเจน และแม่ชวบนของหมั้นที่มุ่งหน้าไปทางจวนเจ้าเมืองจะผ่านไปอย่างเอิกเกริกอีกชั่วครู่ต่อมา ชวบนผู้ถือราชโองการก็ผ่านไปยังทิศทางเดียวกันอีกครั้งท่ามกลางความตื่นเต้นของผู้คนบนท้องถนน แต่สายตาที่ทอดมองไปเบื้องล่างก็ยังคงนิ่งสงบ หลายครั้งที่ฉายแววเบื้อหน้าย จนกระทั่งชายในชุดดำรู้สึกถึงสายตาของลูกค้าหลายคูในโรงเตี๊ยมที่ลอบมองมาทางตนอย่างสนใจ จึงเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

“หมิงเต๋อ นิ่งลง”

ชายผู้นั้นตรงอยู่ด้านหลังร่างสูงส่งามีที่ทาลังเลเล็กน้อย แต่ก็ปฏิบัติตามอย่างเชื่อฟัง เมื่อเห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัดของตนดึงดูดความสนใจมายังผู้เป็นนายอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“ขอรับ คุณชาย” ผู้ติดตามกล่าวเสียงนอบน้อม ก่อนนั่งลงทางฝั่งซ้ายมือของผู้ออกคำสั่ง

แม้ชายทั้งสองจะสวมเสื้อผ้าธรรมดา แต่รัศมีก็กลับฉายชัดว่าไม่ใช่

ชาวบ้านทั่วไป ทั้งยังเป็นคนต่างถิ่น และเลือกนั่งโต๊ะริมหน้าต่างชั้นสองแทนที่ห้องส่วนตัว ยิ่งเมื่อคุณชายในชุดดำที่นั่งอยู่ก่อนนั้นหลอหลางามส่งอย่างหาตัวจับได้ยากด้วยแล้ว คนที่อยากถูกมองข้ามทั้งสองจึงกลายเป็นจุดสนใจของคนรอบข้าง

เขากำลังเบื่อหน่ายถึงขีดสุด เหนื่อยงั้นคิดพลางทอดสายตามองไปยังตลาดการค้าด้านล่าง ที่ชาวบ้านต่างใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่ายสงบสุข เขาใช้เวลาถึงสิบปีในการรวบรวมอำนาจ ปฏิรูประบบการเมือง สะสางขุนนางชั่วปราบกบฏกลุ่มน้อยใหญ่ที่คิดต่อต้าน เรียกว่าเวลานี้แทบไม่เหลือขวากหนามใดให้ทิ่มแทง แต่นั่นกลับทำให้เขารู้สึกว่างและเกิดความเบื่อหน่าย จนต้องออกจากวังหลวงและเดินทางมาถึงเมืองจันทบุรี

ผู้ติดตามอีกคนก้าวด้วยฝีเท้าฉับไวมาถึงโต๊ะ แค่อลอบมองหิมิงเต๋อที่นั่งลงอยู่ก่อนก็มีปฏิภาณพอที่จะนั่งลงตรงข้ามผู้เป็นนายได้อย่างกลมกลืน

“เรียนคุณชาย เมื่อครู่นี้เป็นขบวนสู่ขอคุณหนูตระกูลไปไปเป็นอนุของอ่องเงินเพยสี่ขอรับ แต่ถูกคุณชายรองตระกูลไปปฏิเสธไปด้วยคำสาบานที่คุณหนูไปเคยกให้ไว้ขอรับ” หานเฟิงเอ๋อ ก่อนจะเล่ารายละเอียดทั้งหมดที่สืบมาได้ให้คุณชายของตนฟัง

ชายในชุดดำยังคงรับฟังด้วยสีหน้าไม่ใส่ใจนัก เมื่อเงินเพยสี่นั้นไร้ความสามารถมากัดค้นหา คิดรับอนุเพิ่มอีกสักคนก็ไม่แปลกอะไร แต่คนธรรมดาสามัญคนหนึ่งที่กำลังปฏิเสธท่านอ่องนั้นกลับหาได้ยากยิ่ง โดยเฉพาะอ่องอย่างเงินเพยสี่ที่ขึ้นชื่อเรื่องวางอำนาจและเอาแต่ใจ

“น้องชายกับน้องสาวของไปจิ้นเหอไม่ได้สุขภาพอ่อนแอตามข่าวหรือหรือ” คนเป็นนายถามไถ่หน้าเสียงเรอเยอ

“คุณหนูตระกูลไปไม่เคยออกจากจวนมาหลายปีแล้ว แต่คุณชายรองแม้จะเป็นเด็กหนุ่มร่างกายบอบบาง แต่ก็เป็นผู้ดูแลกิจการการค้าของตระกูลมาหลายปีแล้วขอรับ การข่าวคงจะมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง” หานเฟิงกล่าวพร้อมกับมุ่นคิ้วเข้าหากัน เมื่อการข่าวของราชสำนักที่ผ่านมานั้น

ขึ้นชื่อเรื่องความถูกต้องแม่นยำ นี่จึงนับเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

สายตาคูณชายในชุดดำจ้องมองไปยังถนนเบื้องหน้า ขณะฟังผู้ติดตามรายงานเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นในจวนเจ้าเมืองโดยละเอียด โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่ไปเงินแหอหายตัวไป จนผู้รับราชโองการกลายเป็นคุณชายรองตระกูลไปแทน

อันที่จริงปัญหาเกี่ยวกับเผ่าหนี่วี่วี่ในช่วงนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แค่เรื่องราวดูมีพิรุณน่าสงสัย แต่ก็ยังไม่มากพอจะทำให้หัวใจเขาตื่นเต้นได้แม้เพียงน้อยนิด แล้วสายตาคูณหย่งฉีก็สะดุดเข้ากับเด็กหนุ่มรูปร่างบอบบางที่เพิ่งก้าวออกมาจากจวนเจ้าเมือง ซึ่งตั้งอยู่ห่างโรงเตี๊ยมไปไม่มากนัก

เด็กหนุ่มหน้าใสดูจะเพิ่งพ้นวัยเด็กได้ไม่นาน เครื่องหน้าทุกสัดส่วนนั้นงดงาม จนอาจทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจผิดได้ถ้าอีกฝ่ายไม่ได้สวมเสื้อผ้าบุรุษ ยังโชคดีที่ร่างบอบบางมีท่วงท่าแก่ล้าและบุคลิกงามสง่าเกินกว่าจะถูกผู้ใดปรามาสได้ และแม้จะมุ่งหน้าตรงมายังโรงเตี๊ยมหนึ่งอันด้วยกิริยารีบเร่ง ทว่าฉับพลันใบหน้าหยกที่มีสีหน้าครุ่นคิดก็ต้องชะงักฝีเท้า เงยหน้าขึ้นสบตวงตาทรงอำนาจที่จ้องมองมาจากชั้นสอง

‘นับว่ามีสิัญชาติญาณที่ดี’ ฉินหย่งฉีคิดอย่างพอใจ ชายหนุ่มยังคงประสานสายตากับคนด้านล่างไม่ถอยหนี แล้วจึงเห็นเสี่ยวเอ้อผู้หนึ่งเข้าไปรายงานข้างหูเด็กหนุ่มซึ่งพยักหน้ารับพลางมองมายังเขาอย่างสงสัย ก่อนจะละความสนใจแล้วเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมจนถึงชั้นสอง

‘ชื่อเป่ายังมาไม่ถึงเลยเจ้าคะคุณชายรอง’ สาวใช้ท่าทางคล่องแคล่วกล่าวรายงานทันทีที่เด็กหนุ่มปรากฏตัว พร้อมยื่นคอยเจ้านายของตนออกเดินนำไปยังห้องพักส่วนตัวด้านในเช่นทุกครั้ง

‘ไปลู่เหวิน คุณชายรองตระกูลไป เป็นผู้ดูแลกลุ่มการค้าฉิงชวน ซึ่งรวมถึงโรงเตี๊ยมหนึ่งอันแห่งนี้ด้วยขอรับ’ หานเฟิงรายงาน เมื่อเห็นเจ้านายของตนชำเลืองมองไปทางผู้มาใหม่แวบหนึ่ง จนหมิงเต้อต้องหันไปมองบ้าง

แล้วคนทั้งกลุ่มก็ต้องแปลกใจ เมื่อคุณชายรองตระกูลไปที่ตั้งท่าจะเดินเข้าไปด้านในในตอนแรก หลังจากกวาดตาดูแลความเรียบร้อยรอบสุดท้าย

กลับซังกผีทำแล้วมุ่งหน้ามายังโต๊ะของพวกเขาแทน โดยมีสาวใช้เร่งฝีเท้าตามมาด้วยสีหน้าหงงเซ่นกัน

“พี่ชายทั้งหลาย ข้าเป็นผู้ดูแลโรงเตี๊ยมหนึ่งอันแห่งนี้ พวกท่านคงเดินทางมาจากต่างถิ่นและเพิ่งมาสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรก หากพวกท่านไม่รังเกียจ ข้าขอเชิญพวกท่านไปร่วมดื่มสุราต่อที่ห้อง เพื่อจะทำความรู้จักกันได้หรือไม่” ไป่ลู่หลินกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร พยายามส่งยิ้มใจกว้างให้เหล่า ‘พี่ชาย’ ทั้งสามที่ยังคงนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว แค่มองสายตาชายสองคนที่พร้อมใจไปหยุดอยู่ที่คุณชายชุดดำก็รู้แล้วว่าเขาคือผู้ตัดสินใจ

“พวกเราพอใจที่จะนั่งตมนี้แล้ว” ชายหนุ่มผู้มีท่าทีเย็นชาและไม่แยแสใครอย่างยิ่งกล่าวตอบ

หญิงสาวขบขันเข้าหากันอย่างขมใจ แต่ยังคงใบหน้ายิ้มแย้ม

“ลี้จู่ จัดอาหารขึ้นชื่อของที่นี่มา” หญิงสาวสั่งการสาวใช้ด้านหลังพลางนั่งลงบนเก้าอี้ที่เหลือเพียงตัวเดียวหน้าตาเฉย ในเมื่อเขาปฏิเสธห้องที่นั่งจัดไว้ให้ แต่มิได้ปฏิเสธตน ทำไมนางจะนั่งไม่ได้

สาวใช้คนสนิทจึงเรียกเสี่ยวเอ้อทั้งหมดที่อยู่ใกล้ตามไปห้องครัวด้านหลังทันที

ไป่ลู่หลินจ้องมองดวงหน้าที่ยังคงนั่งสงบและดวงตาเฉยชาของชายในชุดดำซัดๆ แล้วนั่งไปครู่หนึ่ง หากเป็นยามปกติ นางก็คงอดชื่นชมใบหน้าหล่อเหลาและบุคลิกสูงส่งเกินคนทั่วไปของบุรุษตรงหน้าไม่ได้ แต่คงไม่ใช่ยามนี้

“ข้าขอพูดตามตรง ข้าเป็นคนค้าขาย สนใจแค่ว่าไม่ยากให้เกิดเรื่องราวยุ่งยากขึ้นในที่ประกอบการค้าของตน แต่ที่นี้เวลานี้ มีเสี่ยวเอ้อที่ไม่ใช่คนของข้าแฝงกายเข้ามาถึงสี่คน และผู้ที่น่าจะเป็นเป้าหมายก็มีเพียงโต๊ะของท่าน ซึ่งเป็นคนต่างถิ่น ดูแล้วพวกท่านน่าจะมิวไรยุทธสูง พวกท่านคิดว่าสามารถจัดการเรื่องนี้ได้อย่างละมุนละม่อมหรือไม่ หากไม่แล้วก็ขอเชิญพวกท่านเข้าไปหลบที่ห้องด้านในก่อน ข้าจะได้นำคนของข้ามาจัดการอีกที” ผู้ถูกเรียกว่าคุณชายรองอธิบายเสียงกระซิบอย่างรวบรัดและรวดเร็ว เพราะหากเกิดการต่อสู้กลาง

โรงเตี๊ยมขึ้น นางคงไม่มีเวลาสะสางเรื่องนี้เสร็จก่อนออกเดินทางแน่

แต่ดูเหมือนคนกลุ่มนี้จะรู้มาก่อนแล้ว หญิงสาวในเครื่องแต่งกายชายเล็กคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ แล้วเสียงคนที่เห็นหัวหน้ากลุ่มจึงตั้งขึ้น

“หมิงเต๋อ หานเฟิง”

ลูกน้องชายทั้งสองจึงลุกจากเก้าอี้โดยพร้อมเพรียง แล้วก้าวห่างจากโต๊ะไม่กี่ก้าว สวนกับขบวนคนยกอาหารที่นำอาหารมาวางลงบนโต๊ะ ทว่าหมิงเต๋อกับหานเฟิงกลับสามารถเก็บเสื้อวอ้อแปลกหน้าทั้งหมดได้อย่างรวดเร็วและเงียบเชียบจนคนเฝ้ามองอดตาค้างไม่ได้ ขณะคนออกคำสั่งเพียงดื่มชาต่อรากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือ” ไป่ลู่หลินกล่าวพลางยกมือคารวะ เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มนี้มีวรยุทธ์และฝีมือสูงส่งกว่าที่ตนคาดหลายเท่า

“คุณชายรอง ชื่อเป่ามาแล้วเจ้าคะ” ลี้จู่รายงานขึ้นเมื่อเห็นชื่อเป่าเร่งฝีเท้าเข้ามา

“ถ้าอย่างนั้นอาหารมือนี่ข้าขอลี้งพวกท่านเนื่องในโอกาสที่ารู้จักกันในเมื่อไม่มีอะไรแล้ว พวกท่านก็เชิญตามสบาย ข้าขอตัวก่อน” ไป่ลู่หลินได้โอกาสขอตัว แต่กลับถูกอีกฝ่ายรั้งไว้

“น้องชายจะเรียกว่ารู้จักกันได้อย่างไร ในเมื่อพวกเรายังไม่รู้จักชื่อแซ่กันเลย” คนบทยจะเรื่องมากก็มากเรื่องขึ้นทันที

หญิงสาวหันไปจ้องชายในชุดดำผู้มีราศีเฉิดฉาย ท่าที่ไม่ธรรมดา แล้วแทบอยากกระโดดให้ห่างไกล ด้วยถือคติไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เพราะจากประสบการณ์ คนพวกนี้มักนำเรื่องปวดหัวมาให้โดยไม่รู้ตัวเสมอ

“หากมีวาสนาคงได้มีโอกาสพบกันอีก ข้าไปลู่เหวิน คุณชายรองตระกูลไป่ ได้รับพระบัญชาให้เดินทางไปยังชายแดนอย่างเร่งด่วน จึงไม่อาจรอข้าได้ขอพวกท่านโปรดอภัย” ไป่ลู่หลินยื่นกรานปฏิเสธ แต่ก่อนจะสาวเท้าจากไปเสียงเดิมก็ตั้งขึ้นขัดหู

“พวกเราเองก็ได้รับพระบัญชาให้เดินทางไปยังชายแดนเช่นกัน เหตุใด

จึงไม่ร่วมเดินทางไปพร้อมกันเลยเล่า” ชายชุดดำเสนอพลางเลิกคิ้วขึ้น ทำให้
อารมณ์คนคิดตีตัวจากเริ่มคุกรุ่น

“ถ้าอย่างนั้นท่านคงบอกได้ระมังว่าชายแดนเกิดเรื่องร้ายใดขึ้น ฝ่าบาท
จึงมีพระบัญชาให้คนเร่งเดินทางไป” ไป่ลู่หลินถามขึ้นอย่างทำทนาย

“ฝ่าหนี่วีจิวนอกจากจะไม่ส่งเครื่องบรรณาการมาให้แก่ราชสำนัก คราวนี้
ยังจับตัวกลุ่มฮูหยินและบุตรสาวแม่ทัพใหญ่กลุ่มหนึ่งไปเป็นตัวประกันโดยคิด
ต่อรอง ฝ่าบาทจึงมีราชโองการให้ผู้มีความสามารถทั้งหลายไปร่วมกันแก้ไข
ปัญหา” ชายชุดดำเอ่ยได้อย่างคล่องปาก ขณะสองผู้ติดตามมีสีหน้าคล้อย
ตาม ส่วนจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่นั้น นางคงต้องไปตรวจสอบกับซือเป่ที่ไป
สืบข่าวให้แน่ชัดอีกที แต่จากสีหน้าและท่าทางคนพูดนั้นก็ทำเอาหญิงสาวเชื่อ
ไปแล้วเกินครึ่ง

‘เมื่อครู่เขาพูดว่าบุตรสาวแม่ทัพใหญ่ใช่หรือไม่’ ไป่ลู่หลินพลันใจ
ประหวั่นใจไปถึงหลี่ซู่เจิน สหายรักแต่้วยเยาว์เพียงคนเดียวของตน ผู้เป็น
บุตรสาวคนเดียวของแม่ทัพหลี่... หลี่หลิงซาน ผู้ซึ่งเชื่อว่าเป็นแม่ทัพอันดับหนึ่ง
แห่งแผ่นดิน

“ในกลุ่มนี้มีคุณหนูหลี่... หลี่ซู่เจินบุตรสาวแม่ทัพใหญ่หรือไม่” หญิงสาว
ถามขึ้นเสียงร้อนใจ ดวงตาฉายแววกังวล และเป็นการยอมรับไปในตัวว่าตน
เชื่อคำพูดอีกฝ่าย

ชายในชุดดำหยุดครุ่นคิดครู่หนึ่งคล้ายกำลังทบทวนความจำ “มีนางอยู่
ด้วย เพราะกลุ่มของนางเดินทางไปไหว้พระบนเขาซึ่งอยู่ใกล้เขตแดน จึงถูก
จับตัวไปพร้อมกันทั้งหมด”

ใบหน้าคุณชายรองตระกูลไป่ซี้ดลงทันตา ทำให้คนที่จับตามองอดสงสัย
ไม่ได้ว่าเด็กหนุ่มอาจมีใจให้คุณหนูตระกูลหลี่

หญิงสาวยังคงนั่งนิ่ง ดวงตาฉายแวววิตกกังวล หลายวันก่อนสหายรัก
ได้ชวนนางร่วมเดินทางไปวัดดั่งกล่าว แต่เพราะนางมีการค้าที่ต้องดูแลจึงไม่
สะดวก หลี่ซู่เจินนั้นไม่เหมือนนางแม่แต่น้อย แม้จะเป็นบุตรสาวแม่ทัพใหญ่

แต่กลับดำรงตนสมเป็นกุลสตรีในห้องหอทุกกระเบียดนิ้ว ศาสตราวุธไม่เคยแตะต้อง มีเพียงหัวใจและความคิดอ่านที่กว้างขวาง ที่ทำให้ทั้งสองเป็นสหายรักผูกพันกันมายาวนานขนาดนี้ และคุณหนูก็ยังเป็นสหายเพียงคนเดียวที่รู้ความจริง เรื่องที่นางใช้ชีวิตในสองสถานะคือไปลู่หลินกับไปลู่เหวิน

ไปลู่หลินกั๊กมือเรียกชื่อเป่าที่ไปสืบข่าวเข้ามารายงาน หลังจากลั้งเลชั่วครู่ หลงจู้หนุ่มก็รายงานข่าวที่สืบมาได้ ซึ่งตรงกับที่เพิ่งได้ยินผ่านหูไปไม่ผิดเพี้ยน รวมถึงเรื่องที่ว่าไม่ได้มีเพียงคุณชายตระกูลไปเท่านั้นที่ได้รับราชโองการจากฮ่องเต้ ยังมีขุนนางและผู้มีความสามารถอีกหลายคนด้วย

เมื่อได้ฟังคำคนสนิทพูดจบ ไปลู่หลินจึงเอ่ยขึ้น “ถ้าอย่างนั้น พวกเราควรเร่งออกเดินทางเลยดีหรือไม่ เพราะเรื่องช่วยคนนั้นจะรอช้าไม่ได้ พี่ชายทุกท่านโปรดวางใจ ข้าได้ให้คนเตรียมม้าและเสบียงเพื่อเดินทางเรียบร้อยแล้ว” พลังลุกขึ้นจากโต๊ะนำทางทันที

ชายในชุดดำลุกเดินตามพร้อมรอยยิ้มที่ผุดขึ้นและจางหายไปในช่วงพริบตา ลูกน้องหมู่ทั้งสองจึงได้ขยับตามพลังลอบสบตากัน

“ฝ่า...คุณชายดูจะสนใจเจ้าเด็กหนุ่มนี้ไม่น้อย” หมิงเต๋อพึมพำพลังสายหน้าอย่างไม่เข้าใจ เดิมทีพวกตนตั้งใจมาสืบข่าวการค้าเกลือเถื่อนในเมืองจินฟงมิใช่หรือ เหตุใดจึงกลายเป็นรับราชโองการไปยังชายแดนได้

ขณะหันเพ็งมองผู้เป็นสหายด้วยสายตาดิตหนาระอากับความชื่อและตรงเกินไปของอีกฝ่าย

“เจ้าหนุ่มน้อยนี้ธรรมดาคะที่ไหน แม้แต่คำพูดนับพินับน้องยังขึ้นตามสถานการณ์ อายุยังน้อยแต่คิดอ่านรอบคอบ เหตุใดจึงเก็บซ่อนตัวอยู่ในเมืองจินฟง ไม่เดินตามรอยบิดากับพี่ชายรับใช้ราชสำนัก เจ้าก็รู้ว่าคุณชายชอบคนดีมีฝีมือ” หานเฟิงผู้มีไหวพริบนับไวตอบอย่างรู้ใจเจ้านายเป็นอย่างดี

อีกอย่าง... ไม่ว่าจะมาสืบคดีค้าเกลือ หรือช่วยคนจากเผ่าหนี่วี่จิว ขอแค่คลายความเบื่อหน่ายของ ‘คุณชาย’ เขาลงได้ เขาก็ยินดีทั้งนั้น

สาม

“ท่านบอกว่าท่านชื่อหยางเหวินหลง เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของท่าน ผู้ช่วยเสนาบดีกรมธรรมการ แต่เหตุใดจึงมีศรัทธาติดตามฆ่าท่านมากมายขนาดนี้” ไปลู่หลินถามขึ้นขณะนั่งพักที่โรงเตี๊ยมเล็กๆ แห่งหนึ่งข้างทางหลังจากร่วมเดินทางกันมาครึ่งวัน สองตาระแวดระวังมองไปยังหอนเพิงกับหมิงเต้อ ที่กำลังรับมือกับเหล่าชายชุดดำเป็นกลุ่มที่สองของวันนี้ที่คิดปองร้ายชายชุดดำตรงหน้า

“ก็เจ้าบอกเองไม่ใช่หรือว่าเพราะข้าเป็นคนต่างถิ่น” หยางเหวินหลง ตอบเสียงเร่ร่อนเฉื่อยพลางยกน้ำชาขึ้นดื่ม ก่อนจะมีสีหน้าเพื่อนลงเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มตรงหน้าไม่เคยลี้มรสาธาธาถูกเช่นนี้มาก่อน

หญิงสาวเบือนหน้าไปดูการต่อสู้อีกด้านด้วยสายตาคุ่นคิด สิ่งที่ทำให้กลุ่มของตนต้องรับมือคนร้ายไม่หยุดหย่อน ไม่ใช่เพียงเพราะพวกเขาเป็นคนต่างถิ่นเท่านั้น แต่เพราะพวกเขาดูสูงส่งจนมีฐานะน่าสงสัยต่างหาก แม้ฐานะบุตรชายขุนนางของหยางเหวินหลงจะพอทำให้ความเคลือบแคลงสงสัยในใจนางลดลงได้บ้าง แต่ก็ยังไม่หมดไป

“พวกकिनปุ่นร้อนท้องทั้งนั้น แคะได้ข่าวว่าฝ่าบาทแต่งตั้งผู้แทนพระองค์ เดินทางมายังเมืองจินฟง พวกकिनักติดหลังก็คิดลงมือฆ่าคนให้สิ้นเรื่อง

สิ้นราวเสียแล้ว” ผู้อ้างตนเป็นบุตรชายขุนนางอธิบายขึ้นลอยๆ เมื่อเห็นสีหน้า
ครุ่นคิดของเพื่อนร่วมทางคนใหม่

‘ลงมือกันรวดเร็วฉับไวเช่นนี้ ยังไม่ทันเริ่มต้นสืบคดี ก็ส่งคนมาให้
คอยสอบสวนเสียแล้ว’ ฮ่องเต้หนุ่มคิดอย่างเบื่อหน่าย

‘หรือว่าพวกเขาจะได้รับมอบหมายให้มาสืบคดีอื่นในเมืองจินฟง คดี
ใหญ่ที่เพิ่งเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ก็มีแต่คดีค้าเกลือ’ หญิงสาวในคราบบุรุษนั่งคิด แล้ว
ถามขึ้นอย่างสงสัย

“ไหนท่านว่ารับพระบัญชาจากฮ่องเต้ให้เดินทางไปแก้ปัญหาคดีที่ชายแดน
ยังไงเล่า”

“นั่นก็รวมอยู่ด้วย” หยางเหวินหลงตอบด้วยท่าทางนิ่งเฉยอีกเช่นเคย
จนคนฟังอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าตกลงเรื่องใดเป็นเรื่องจริงบ้างกันแน่

ไปลู่หลินหันไปมองผู้ติดตามของมิตรใหม่ที่นางเพิ่งรู้ว่าชื่อหมิงเต๋อกับ
หานเฟิง ซึ่งกำลังประมอื่กับคนร้ายที่รายล้อมด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนไปสักนิด
ขณะคนเป็นนายนั่งจิบชาคอยอย่างคุ่นชิน

นางเดาว่าหยางเหวินหลงคงเป็นบัณฑิตหรือจอทงหนี่ที่ไร้วรยุทธ์ จึง
ต้องมีผู้ติดตามเป็นยอดฝีมือคุ้มครองถึงสองคน ด้วยรูปโฉมที่โดดเด่น ท่าที
อันสูงศักดิ์ บวกกับราศีอันสูงส่งของเจ้าตัวแล้ว เมื่อโดนลอบทำร้ายคงใช้ช่วย
อะไรเขาไม่ได้ นอกจากนำมาภัยมาสู่ตัว

แล้วชั่วพริบตาที่นั่นเอง คนร้ายก็เพิ่มจำนวนทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อ
สถานการณ์ไม่แน่ชัด หญิงสาวจึงเตะตาดบ่าคู้กายอย่างพร้อมใช้งาน จังหวะเดียวกับ
ที่เห็นชายชุดดำคนหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่ส่งอาวุธลับขนาดเล็กซัดมาทาง
ด้านหลังผู้ที่นั่งจิบชาอย่างไม่รู้เรื่องราวข้างตน

หมิงเต๋อกับหานเฟิงที่แม้จะเห็นเหตุการณ์ แต่ด้วยระยะห่างจึงยากจะ
ปกป้องเจ้านายได้ ไปลู่หลินจึงซัดดาบปิดอาวุธลับนั้นให้พ้นหลังชายหนุ่มโดย
ไม่ลังเล แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้มีแค่นั้นเดียว หญิงสาวจึงไม่ทันระวังอาวุธลับ
ที่เปลี่ยนทิศมาทางตนแทนหลังจากสอดมือเข้าแทรก

สาวใช้นามลึ้มที่ถูกคุณหนูสั่งให้ซ่อนตัวอีกด้านเบิกตาโพลงพลางขยับพร้อมพลิกกายเข้ารับแทน ทว่าตัวของเจ้านายสาวกลับถูกยกหมอนหลบหันในชั่วเสี้ยววินาที ก้อนหยางเหวินหลงจะใช้ถ้วยชาในมือและบนโต๊ะปะทะกับอาวุธลับที่ถูกซัดมา จนทั้งสองสิ่งกลายเป็นผุยผงในพริบตา บ่งบอกถึงกำลังภายในและวิทยายุทธ์ของชายหนุ่มได้เป็นอย่างดี

ไปลู่หลินเบิกตากว้างอย่างงงัน จนกระทั่งดวงตาดำขลับทรงอำนาจของผู้ที่ปกครองตนอยู่หันมาสบตา ชั่ววินาทีหนึ่งที่หัวใจของหญิงสาวคล้ายมีบางสิ่งกระเพื่อมไหว แล้วพลันรู้สึกถึงมืออันอบอุ่นและมันคงที่คลายออกอย่างน่าเสียดาย

“ไม่มีใครสอนเจ้าหรือว่าต้องปกป้องตนเองก่อนผู้อื่น” หยางเหวินหลงเปลี่ยนเป็นเขกศิระระเด็กหนุ่มอย่างหมั่นไส้แกมขบขัน มือเล็กยกขึ้นปิดมือเขาออกอย่างไม่สำนึก แล้วเอ่ยขึ้นคล้ายอับอาย

“ก็ข้านี้กว่าท่านไร้วรยุทธ์นี่”

ใครจะไปคาดคิดว่าบัณฑิตหน้าหยกอย่างเขาที่แทบไม่ขยับปลายนิ้วทำอะไรจะมีวรยุทธ์สูงส่งเพียงนี้

“ในเมื่อท่านเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ แล้วเหตุใดจึงต้องมีผู้ติดตามฝีมือสูงส่งอีกถึงสองคนด้วย” หญิงสาวถามขึ้นพลางกลับมาตั้งสติใหม่ หลังจากเห็นวาทานเฟิงกับหมิงเตอตุจะควบคุมทุกอย่างได้แล้ว

“ไว้เจ้าค่อยถามพวกเขาเองแล้วกัน พวกเขาขอติดตาม ข้าปฏิเสธอย่างไรก็ไม่ฟัง จึงได้แต่จ้องใจ” หยางเหวินหลงตอบแบบโยนปัญหาอย่างเห็นได้ชัด ขณะคนตัวเล็กถามกลับอย่างสงสัย

“พวกเขาเป็นศิษย์ของท่านหรือ”

คนยกขาขึ้นจذبปากชะงัก ทำหน้ากึ่งบึ้งกึ่งขัน แล้วเปลี่ยนเป็นถามกลับ

“เจ้าอยากมาเป็นศิษย์ข้าหรือไม่เล่า” เพราะตั้งแต่เขาเจอเจ้าหนุ่มคนนี้ การเดินทางก็ดูน่าเบื่อหน่ายลง อีกอย่าง... สิ่งที่เขาชื่นชมคือคนมากความสามารถ และคนมากความสามารถที่ทำให้เขาเบื่อหน่ายลงย่อมเป็นสิ่งที่เขา

ชื่นชอบที่สุด

ว่าคนตัวเล็กกว่ากลับสายหน้าปฏิเสธโดยไม่ต้องหยุดคิด “ขำร่างกายไม่แข็งแรงแต่กำเนิด ฝึกยุทธ์เพียงเพื่อปกป้องตนเอง ร่างกายไม่เหมาะต่อยอดยุทธ์หรือฝึกหนักจนเกินไป” แล้วก็ปลันขมวดคิ้วเมื่อมองกลุ่มชายชุดดำที่นอนสลบระเนระนาดอยู่บนพื้น “แล้วท่านจะอย่างไรกับคนกลุ่มนี้ เดี่ยวเราก็ต้องเร่งเดินทางต่อกันแล้ว”

ก่อนหญิงสาวจะนึกขึ้นได้ว่าอันที่จริงกลุ่มคนร้ายที่ลงมือในโรงเตี๊ยมหนีงอันก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยเช่นกัน

“อีกสักพักจะมีคนมานำตัวไปเอง” หยางเหวินหลงที่กลับมาสีหน้าเคร่งขรึมตอบเสียงเรียบเช่นเคย

ทำให้หญิงสาวหันมาเลิกคิ้วใส่หวังจะฟังคำอธิบายมากกว่านี้ เพราะคุณชายหยางนอกจากจะได้รับราชโองการจากฮ่องเต้แล้ว ยังรับอำนาจสั่งการมาไม่น้อยอีกด้วย

“หรือเขาจะเป็นพวกมือปราบ” ไปลู่หลินสันนิษฐาน ขณะสาวใช้ออกจากที่ซ่อนมาสำรวจร่างกายคุณหนูของตนอย่างเป็นทางการปะทะสิ้นสุดลง จนชายในชุดดำปราชตามองท่าที่ตะตองกายกันอย่างสนิทสนมระหว่างทั้งสองอย่างครุ่นคิด

“ขอคุณชายโปรดลงโทษด้วยขอรับ ที่พวกเราปกป้องท่านได้ไม่ดีพอ” หมิงเต๋อกับหานเฟิงคุกเข่าลงหน้าโต๊ะ จนไปลู่หลินรู้สึกอึดอัดเกินจะนั่งอยู่ ดีที่เจ้านายพวกเขาออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว

“ลุกขึ้น” ทั้งสองจึงได้กล่าวขอบคุณแล้วนั่งลงร่วมโต๊ะอีกครั้ง

“ขอบคุณคุณชายไปที่ช่วยเหลือ ท่านเป็นอย่างไรบ้าง” หานเฟิงหันมาถามอย่างเอื้อเฟื้อ เมื่อนึกขึ้นได้ถึงน้ำใจที่อีกฝ่ายคิดปกป้องนายของตน

“ข้าปลอดภัยดี” หญิงสาวตอบเรียบๆ พร้อมรอยยิ้มเจื่อน เพราะไม่รู้ใครต้องขอบคุณใครกันแน่เหมือนกัน

นางคิดไปคิดมาหลายตลบ สรุปได้ว่าอย่างไรหยางเหวินหลงก็มีน้ำใจ

ช่วยชีวิตตนไว้ใญามคับขัน และแม้ทั้งสองจะพบกันไม่นาน แต่ก็ถือว่าร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึงสองครั้งสองครา จึงได้ยกมือประสานขึ้นตรงหน้าผู้มีใจช่วยเหลือ

“ด้วยน้ำใจที่ให้การช่วยเหลือ หากท่านไม่รังเกียจ ข้าขอนับถือท่านเป็นพี่ชายอีกคน ต่อแต่นี้ขอเรียกท่านว่าพี่หลง ส่วนท่านก็เรียกข้าว่าอาลู่ ดีหรือไม่” ไปลู่หลินเสนอขึ้นด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ถ้อยคำจริงใจเปิดเผยตรงไปตรงมา จนคนฟังดูเหมือนจะรับไม่ทัน หมิงเต๋อมีสีหน้าตกตะลึง ขณะทานเฟิงเผยยิ้มกระอักกระอ่วน

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะของชายในชุดดำก็ดังขึ้นอย่างขบขันระคนเอ็นดู “ตกลง อาลู่ ข้าจะรับเจ้าเป็นน้องชายสักคน”

รอยยิ้มที่ผุดขึ้นในดวงตาและริมฝีปากเจ้าตัวเล็กทำให้เสียงหัวเราะของคนตัวใหญ่ค่อยๆ จางหายไป ดวงตาทรงอำนาจวาววับอย่างพอใจ ก่อนที่หนุ่มน้อยจะหันไปถามผู้ติดตามทั้งสองของพี่ชายคนใหม่

“แล้วพวกท่านล่ะจะให้ข้าเรียกว่าอย่างไรดี”

หลังจากนั้นการเดินทางก็ดูจะเป็นไปอย่างผ่อนคลายมากขึ้น เมื่อมิตรภาพที่ก่อเกิดทำให้หานเฟิงกับหมิงเต๋อเห็นอาลู่เป็นเหมือนน้องชายคนหนึ่ง จึงพูดคุยเล่นหัวอย่างสนุกปาก ขณะอีกฝ่ายก็ตอบโต้อย่างไม่ยอมแพ้ แม้สุดท้ายทั้งสองจะยอมเรียกหญิงสาวว่าอาลู่ตามเจ้านาย แต่กลับไม่ยอมให้ ‘อาลู่’ เรียกขานพี่ชาย ด้วยเหตุผลว่าไม่อาจตีตัวเสมอผู้เป็นนายได้ ไปลู่หลิน จึงไม่คิดบังคับใจทั้งสองอีก

พอถึงยามดึกทุกคนก็หยุดเข้าพักที่โรงเตี๊ยมเล็กๆ ไปลู่หลินสั่งอาหารและสุรามาเต็มโต๊ะ แต่เหตุไฉนจึงตามหาตัวผู้ร่วมโต๊ะได้ยากนัก หญิงสาวสบตาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามด้วยสายตาเป็นคำถาม

“พี่หลง แล้วคนอื่นเล่า” นอกจากลี้จู่ที่ยืนยันจะไปจัดการดูแลที่พักและแยกสำรับอาหารแล้ว แม้แต่เงาของหมิงเต๋อกับหานเฟิงก็ไม่เห็น

“คงไปตรวจตรารอบๆ” หยางเหวินหลงตอบอย่างเห็นเป็นเรื่องปกติ ขณะคนฟังลอบก่อกองตาขึ้น

ผู้ติดตามแบบหานเฟิงกับหมิงเต๋อนั้นต้องเรียกว่าเข้าขั้นเป็นโรคหวาดระแวง แม้จะเห็นดีเห็นอยู่จากการเดินทางกันมาตลอดทั้งวัน และ

หลังจากช่วงบ่ายก็ไม่เจอกลุ่มคนร้ายอีก ทว่าชายทั้งสองก็ไม่คิดคลายความระวังลงแม้แต่น้อย

ไปลู่หลินยกสุราขึ้นดื่มรินให้อีกฝ่ายในฐานะผู้อ่อนอาวุโสกว่าแล้วจึงรินให้ตนเอง พลังส่งยิ้มกว้างขณะดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ เรื่องดึมนั้นตนไม่เป็นสองรองใคร พี่หลงคงไม่เก่งกาจไปเสียทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องดื่มสุรา กระมัง

“พี่หลง เชิญดื่ม” นางยกจอกชูขึ้นก่อนดื่มทีเดียวหมดจอก พลังดื่มด่ำบรรยากาศคำคินที่เสียบสวด เมื่อผู้คนต่างเข้าพักพ่อนกันหมดแล้ว จนเหลือแค่เพียงโต๊ะของพวกตน แต่จะลงมือดื่มกินก็ควรจะพร้อมหน้าพร้อมตากันมิใช่หรือ

“พวกเขามัวแต่ลาดตระเวนอยู่ด้านนอก แต่กลับไม่กลัวคนวางยาในอาหารเจ้านายบ้างเลยหรือ” หญิงสาวแก้มงุดขึ้นเสียงดังจนแทบเป็นตะโกน เมื่อเห็นว่ายังเสียบสนิทก็ส่ายหน้าพลงถอนใจแล้วคว้าตะเกียบ อาสาเป็นหนุทดลองให้อย่างเต็มที่ ทว่ายังไม่ทันที่ตะเกียบในมือจะไปถึงอาหาร เข็มเงินหลายเล่มก็ถูกส่งมาปักลงในกับข้าวแต่ละจานเรียบร้อยแล้ว

“เจ้าพุดตุ๊ก” หมิงเต๋อคงได้ยินคำพูดนั้นเข้าพอดีจึงได้ส่งเข็มเงินมาเป็นของกำนัลในงาน ก่อนจะดึงออกสำรวจอย่างรอบคอบด้วยสีหน้าเป็นการเป็นงาน จึงพบว่าไม่มีพิษใด

“เชิญกินได้แล้วขอรับคุณชาย” หมิงเต๋อรายงานแล้วทำท่าจะจากไป คนที่ถือตะเกียบค้างอยู่จึงถามขึ้น “แล้วถ้ามีคนบุกมาระหว่างที่เรากินอาหารอยู่ ใครจะคอยอารักขาพี่หลงล่ะ ในเมื่อมือของเขามิ่ว่าง” นางแก้มงุดแหยหิมิงเต๋อ

ทว่าอีกฝ่ายที่เป็นคนตรงจนเกินไปอย่างยิ่งกลับมีสีหน้าเคร่งเครียด แล้วตัดสินใจกอดอกนั่งลงที่โต๊ะอย่างระแวดระวังภัย

คนที่ถือว่าแต่ตะเกียบในมือเลย ถ้วยชาก็ยังเคยใช้เป็นอาวุธมาแล้ว มอง ‘อาลู่’ อย่างสนใจ เพราะนับเป็นครั้งแรกที่มีคนเกลี้ยกล่อมมองครักษ์ของ

ตนให้ร่วมโต๊ะกับเขาได้สำเร็จ

เจ้าหนูมน้อยกลับยิ้มขึ้น ก่อนจะคืบกับข้าววางลงบนจาน ‘พีหลง’ ที่กำลังพิจารณาผู้ร่วมโต๊ะทำไมจะพริบ

“ท่านคงไม่มีนิสัยเลือกกินกระมัง” หญิงสาวเฝ้าผู้ที่มีน้ำใจช่วยเหลือชีวิตตนไว้ ก่อนจะหันไปแหงนคิ้วต่ออย่างอดไม่ได้

“ท่านเอาแต่นั่งทอดอกไม่ร่วมกินแบบนี้ เจ้านายท่านจะกินอาหารได้อย่างไร”

หยางเหวินหลงลบล้างคำพูดนั้นด้วยการตัดอาหารเข้าปากหน้าตาเฉย ไปลู่อลินหันไปถลึงตาใส่ก่อนเอ่ยแก้ “ถึงกินได้ก็คงไม่อร่อย ท่านคงไม่ทำให้เจ้านายลำบากใจกระมัง”

แน่นอน หมิงต่อผู้ซื่อสัตย์มักดียอมไม่รอช้าที่จะขจัดสิ่งรบกวนใจให้นายของตน ด้วยการหยิบตะเกียบแล้วลงมือกินทันที

ดวงตาชายในชุดดำปรากฏแววขบขันขณะกำลังรอดูว่าเจ้าหนูมน้อยจะทำอย่างไรให้หานเฟิงมาร่วมโต๊ะ

“พีหลง ท่านว่าหานเฟิงจะรู้หรือไม่ ว่าข้าได้อนุญาตให้คนครัวและเสี่ยวเอ้อในโรงเตี๊ยมแห่งนี้กลับบ้านไปแล้ว อาหารที่มีทั้งหมดล้วนอยู่บนโต๊ะ หากหมดแล้วก็คงได้กินอีกทีวันพรุ่งนี้” ไปลู่อลินแกล้งถามคล้ายกำลังสงสัยแต่เสียงที่ถามดูจะก้องกังวานไปไกลเผื่อใครไม่ได้ยิน

“อาลู หานเฟิงคงไม่ค่อยหิวกระมัง เขากินน้อยยิ่งกว่า...” หมิงตอบทั้งที่ข้าวยังเต็มปาก แต่กล่าวไม่ทันจบสายลมก็พัดผ่านวูบหนึ่งพร้อมการปรากฏกายของหานเฟิงที่นั่งลงอย่างเรียบร้อย สองมือยกขึ้นคารวะคุณชายก่อนจะลงมือกินอาหารอย่างเรียบร้อยยิ่ง ขณะนางแทบจะล้าล้าข้าวที่กำลังเคี้ยวเมื่อกลิ่นเสียงหัวเราะไม่อยู่

พวกเขาเริ่มกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย แต่หมิงต่อกับหานเฟิงกลับไม่แตะต้องสุราเลยสักจอก ทันทีที่กินอาหารเย็นเสร็จก็ขอตัวไปปฏิบัติหน้าที่ต่อ บนโต๊ะจึงเหลือเพียงนางกับพีหลง หลังจากรินสุราไปจำนวนไม่น้อย นาง

ก็ชักสงสัยว่าอีกฝ่ายคงไม่คออ่อนอย่างที่คิด จึงเลิกคิดประลองอีกต่อไป หันไปชวนชายหนุ่มพูดคุยแทน

“พี่หลง ท่านเป็นผู้มีความสามารถ อีกทั้งวรยุทธ์ยังสูงส่ง เหตุใดหลายปีมานี้เข้าถึงไม่เคยได้ยินเรื่องของท่านเลย นอกจากข่าวลือที่ว่าหลายปีก่อนท่านได้รับบาดเจ็บจึงกลับไปรักษาตัวที่บ้านเกิด หรือว่าในตอนนั้นท่านหายดีแล้ว จึงเกิดสนใจอยากเข้ารับตำแหน่งในราชสำนัก” นั่นคือข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับหยางเหวินหลงที่ชื่อเป่าสามารถสืบมาบอกได้ทันก่อนออกเดินทาง

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ บุรุษย่อมมีความทะยานอยากและมีปณิธานคิดรับใช้บ้านเมือง ข้าเองกลับนึกแปลกใจที่เจ้าซึ่งมีปัญญาฉลาดเฉลียว ดูแลการค้ำน่วยใหญ่ของตระกูล และมีพื้นฐานวรยุทธ์ดีพอ เหตุใดจึงไม่รับราชการเฉกเช่นพี่ชาย”

คนตัวเล็กโบทมือเป็นพัลวัน “พี่หลงยกยอกินไปแล้ว ข้านี้ไร้ความสามารถ อีกทั้งรักอิสระและเกลียดการแก่งแย่งชิงดีในอำนาจ ไม่เหมาะรับราชการอย่างยิ่ง”

หยางเหวินหลงดูจะแปลกใจอย่างยิ่ง ยากนักจะพบคนที่ไม่ฝักใฝ่ลาภยศ เจ้าหนุ่มน้อยนี้ขนาดถึงขั้นรังเกียจด้วยซ้ำ แม้ใจส่วนลึกอดรู้สึกเสียดายไม่ได้ เพราะเขานั้นกลับต้องการคนอย่างไป่ลู่เหวินผู้นี้ไว้ข้างกาย

“เหตุใดเจ้าจึงรังเกียจตำแหน่งขุนนางเช่นนี้ หรือเจ้ารู้สึกว่าจะองต์และเหล่าขุนนางทุกวันนี้ไร้ความสามารถ ขาดความน่านับถือ”

ไป่ลู่หลินรีบโบทมือทันควัน เมื่อตนเองก็ตีไปไม่น้อย แต่ยังเอ่ยได้อย่างฉาดฉาน

“ไม่เลย ฮ่องเต้เฉินหย่งฉีเป็นเอกบุรุษผู้ปรีชาสามารถเหนือกษัตริย์ทั้งปวง แม้จะขึ้นชื่อเรื่องความเด็ดขาด แต่ก็เพราะต้องการปฏิรูปการเมือง จึงได้วางแผนรวบรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางเพื่อความเป็นปึกแผ่นของบ้านเมือง ทำให้รัชสมัยของพระองค์เกิดกบฏขึ้นน้อยครั้ง และยังจัดการฉ้อราษฎร์บังหลวงจนแทบหมดสิ้นไป ประชาราษฎร์จึงล้วนเป็นสุข ผู้ดำรง

ตำแหน่งขุนนางล้วนคัดเลือกจากผู้มีความสามารถเพื่อพัฒนาชาติบ้านเมือง จนเกิดคุณประโยชน์ในการพัฒนาด้านต่างๆ มากมาย รัชสมัยของกษัตริย์องค์นี้ถือเป็นยุคที่รุ่งเรืองที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์เสียด้วยซ้ำ” อ้างอิงได้จากวิชาประวัติศาสตร์ที่นางเคยจำเรียนมาจากยุคปัจจุบัน และสิ่งที่ได้ประจักษ์ด้วยสายตามาตลอดสิบกว่าปีที่เติบโตมาในยุคนี้ นับแต่ฮ่องเต้องค์นี้ขึ้นครองราชย์

“เจ้าดูจะเข้าใจเรื่องราวของบ้านเมืองเป็นอย่างดี” หยางเหวินหลงกล่าวชื่นชมหลังจากนั่งลงไปชั่วคราว

เสียงหัวเราะแห่งๆ ของหนุ่มน้อยที่นั่งตรงข้ามดังขึ้น ก็จะมีใครมั่นใจในฮ่องเต้องค์นี้ไปได้มากกว่านางอีก เมื่อสมัยเรียนมัธยมในยุคปัจจุบัน หากนักเรียนคนใดท่องจำประวัติฮ่องเต้คนสำคัญขององค์นี้ได้ละก็ คงไม่มีทางสอบผ่านวิชาประวัติศาสตร์ไปได้แน่

“เจ้าดูจะเห็นด้วยกับแนวความคิดแบบใหม่ของฮ่องเต้ ทั้งที่ขุนนางน้อยใหญ่ยังออกปากคัดค้าน” พี่หลงกล่าวเป็นเชิงถาม ดวงตามลปรางแจ่มใสไม่ปรากฏอาการมีนมแม้แต่น้อย ในขณะที่คู่ตวลสุรากลีบเปล่งเสียงหัวเราะคิกคักขึ้นบางครั้ง

“แน่นอนสิ ข้าเป็นคนหัวคิดก้าวหน้า ไม่ยึดติดแบบแผนขนบธรรมเนียมโดยไร้เหตุผล การเปลี่ยนแปลงหลายครั้งก็นำไปสู่สิ่งที่ดีกว่า” เจ้าหนุ่มน้อยกล่าว พยายามยี้ดอกอวดภูมิ

“ข้าถึงบอกให้เจ้าเข้ารับราชการเพื่อจะได้กราบพูลฮ่องเต้ด้วยตนเอง พระองค์ชื่นชมคนมีความสามารถ ย่อมไม่มองข้ามเจ้าอย่างแน่นอน” ชายในชุดดำยังคงเกี้ยวกลม่อม เพราะนอกจากจะถูกชะตากับเด็กหนุ่มเป็นอย่างดีแล้ว เขายังรู้สึกราวกับได้พบมิตรคู่ใจเข้าแล้ว ยากนักที่จะพบผู้มีใจเปิดกว้างและเข้าใจความคิดของเขาเป็นอย่างดียิ่ง

ไปลู่หลินยังคงส่ายหน้า แต่คิดดูแล้ว เพราะนางโชคดีได้ย่อนเวลากลับมาอยู่ในยุคแผ่นดินทองของฮ่องเต้องค์นี้ นางจึงมีชีวิตอยู่ที่นี่ได้อย่างไม่ยากลำบากนัก ได้เติบโตในบ้านเมืองที่สงบสุข ประชาชนมีความสุขเป็นอยู่ดี สังคม

จึงไม่โหดร้ายและปาเถื่อนจนยากจะรับไหว นับว่าเป็นโชควาสนา ส่วนหนึ่ง
จึงรู้สึกอดสำนึกในพระคุณนี้ไม่ได้

“พี่หลงเองคงเข้านอกออกในวังหลวงไม่น้อย จึงได้พยายามชักชวนข้า
เข้ารับราชการ เขาเห็นว่าข้าฝากท่านไปกราบทูลช่องเตีในฐานราษฎรคนหนึ่งได้
หรือไม่” “ไม่รู้เพราะตีมสุธาไปมากน้อยเท่าไร คนที่ไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ
จึงเอ่ยได้อย่างคล่องแคล่ว

“แล้วเจ้าจะทูลว่าอย่างไรล่ะ” พียงเหวินหลงถาม แมแต่จอกสุธาในมือ
ก็วางลงคอยฟังอย่างตั้งใจ

หญิงสาวหยุดครุ่นคิด ใบหน้าแดงเรื่อเล็กน้อยพยายามนึกถึงคำคม
ให้ได้สักประโยค

“อย่ากลัวการต่อต้าน เพราะว่ามันจะลอยสูงได้เมื่อทวนลมมิใช่ต้านลม
แล้วก็...ระยะทางหมื่นลี้ ลำคัญเริ่มต้นที่ก้าวแรก”

เจ้าเด็กน้อย เจ้าลำดับสำนวนถึงกับกล้ากล่าวให้กำลังใจช่องเตีเขียวหรือ
พียงเหวินหลงมองดวงตาสีนิลที่ระยับตั้งดวงดาวและรอยยิ้มบริสุทธิ์ที่ส่งมา
พลันหัวใจกลับรู้สึกถึงความอบอุ่นบางอย่าง ก่อนจะละลายตาไป

“ข้าถึงบอกว่าเจ้าเหมาะจะอยู่ข้างพระวรกาย”

คนตัวเล็กหัวเราะขึ้นอย่างภูมิไจระคนยินดีพลางย่นจมูก ทำทางไม่ยอม
เปลี่ยนความคิดง่ายๆ จนคนมองจุกใจถามขึ้น

“หรือว่าเจ้าหวังใยคุณหนูบุตรสาวแม่ทัพพลีผู้้นั้นจึงไม่คิดเดินทางไป
เมืองหลวง”

คนที่ดูจะเริ่มเมาทำหน้าที่เหลอหลาเล็กน้อย ก่อนจะมึลึหน้าเข้าใจแล้ว
เอ่ยแก้เสียงขบขัน

“ท่านหมายถึงหลี่ชูจินนะหรือ พี่หลงเข้าใจผิดแล้ว นางเป็นสหายสนิท
ของน้องสาวฝาแฝดของข้า พวกเราเติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก หลายวันก่อน
นางยังชวนข้า...เอ่อ...กับน้องสาวร่วมเดินทางไปไหว้พระด้วยกัน ข้าเสียใจที่
ไม่ได้หัดทานนางไว้ ทั้งที่พอจะทราบข่าวความไม่สงบที่ชายแดน” สิ้นคำคนพูด

หม่นลง ดวงตาที่เดิมสดใสฉายแววกังวล จนคนไม่เคยปลอมใครยังต้องยอมเปิดปาก

“พรุ่งนี้เราก็คงถึงเขตแดนแล้ว ว่าแต่น้องสาวเจ้ามิได้ป่วยหนักจนก้าวออกจากจวนไม่ได้ตามข่าวลือหรือหรือ ไม่น่าละ ไม่นานมานี้เงินแพยสี่จึงได้ไปขอทาบทามนางเป็นอนุ” เหตุใดการข่าวตระกุกไปจึงได้คลาดเคลื่อนขนาดนี้ ชายในชุดดำคิดอย่างแปลกใจ แม้แต่ประชาชนทั่วไปในเมืองจินฟงก็รู้ว่าจวนเจ้าเมืองนั้นประกาศหาหมอเวทดาตลอดมา อีกทั้งมีหมอมากฝีมือเข้าออกจวนอยู่ไม่ขาด นั้นย่อมหมายความว่ามีคนป่วยหนักในจวนมิใช่หรือ

“การข่าวของท่านดียิ่ง” ไปลู่หลินเอ่ยกระแทกกระเทียบชายหนุ่มที่ทำการยกสุราขึ้นดื่มขณะฟังคำอธิบาย

“ไม่นานมานี้เองเงินแพยสี่ได้มาทาบทามนางเป็นอนุจริง แต่น้องสาวของข้าถึงจะร่างกายอ่อนแอ กลับมีความคิดแตกต่างจากคนทั่วไปในเรื่องการครองคู่ หัวงแต่งงานมีเพียงหนึ่งสามีหนึ่งภรรยา จึงได้ตั้งเงื่อนไขไว้ถึงสามข้อที่คงไม่มีบุรุษใดในใต้หล้าปฏิบัติตามได้” ไปลู่หลินกล่าวเสียงทอดถอนใจในตอนท้าย พลันรู้สึกว่าคุณคงดื่มสุรามากไปแล้ว

นางเองก็เป็นหญิงสาวธรรมดาผู้หนึ่ง แม้หลงเข้ามาอยู่ในร่างของคนในยุคโบราณ แต่ก็ยังขาดฝันถึงการมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น ได้เป็นภรรยาและมารดาเด็กเช่นสตรีคนอื่น น่าเสียดายที่ร่างนี้เจ็บป่วยแต่เล็กจนอาจไม่สามารถมีบุตรได้ จึงยากจะหาสามีที่ยอมรับเรื่องดังกล่าวและยอมครองคู่หนึ่งสามีหนึ่งภรรยาจนแก่เฒ่าได้

“หากมีวาสนานางคงได้เจอกับคนที่พึงใจ ถึงเวลานั้นอะไรก็ยอมเป็นไปได้” เสียงปลอมประโลมจากเพื่อนดื่มสุราดังแว่วมาเข้าหู

นางจึงหันไปมองชายหนุ่มรูปงามแล้วหลุดปากเอ่ยถาม “ท่านแต่งงานหรือยัง”

จอกในมือชายหนุ่มถือค้างอยู่กลางอากาศ พร้อมเสียงอุทานของผู้ติดตามทั้งสองที่ตั้งขึ้นไม่ไกลนัก ทำให้คาดเดาได้ว่าท่านเพิ่งกับหมิงเต๋อคง

ลาดตระเวนเสร็จแล้ว และคงได้ยับยั้งทศนทนาที่เพิ่งเกิดขึ้นอย่างชัดเจนอีกด้วย
ไปลู่หลินพลันรู้สึกตัวว่าตนได้หลุดปากบางสิ่งออกไป ใบหน้างามจึง
แดงเรื่อขึ้น พร้อมข่มความกระดากอายคอยฟังคำตอบ

“แต่งแล้ว แต่ภรรยาของข้าเสียชีวิตไปได้สองปีมาแล้ว”

เมื่อได้ฟังคำตอบ หญิงสาวก็รีบเตือนตัวเองว่าไม่ควรดีใจกับคำตอบ
นั้น โดยเฉพาะเมื่อใบหน้าคนตอบดำคล้ำลงอย่างเห็นได้ชัด

“ข้าเสียใจด้วย” ไปลู่หลินเอ่ยเสียงอ่อย ขณะคนนั่งตรงข้ามก็ยกมือไป
ถึงความวุ่นวายที่อดีตภรรยาได้เคยก่อขึ้น ซึ่งหากนางไม่ตายด้วยน้ำมือพวก
เดียวกัน เขานี้แหละจะสังหารนางทิ้งด้วยตัวเอง

“แล้วบุตรชายเล่า” เจ้าหนุ่มน้อยยังคงเอ่ยถามอย่างไม่ลดละ ทำให้คน
ที่เพิ่งถูกนับเป็นพี่ชายนึกไปถึงเด็กซีโรคอายุไม่กี่เดือน ซึ่งเกิดจากพระสนม
ต่ำศักดิ์ที่ซึ่งเสียชีวิตไปหลังคลอด และทั้งเด็กบริสุทธ์ผู้ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของ
เขาเอาไว้ แต่เพื่อป้องกันความคิดแก่งแย่งราชบัลลังก์จากเชื้อพระวงศ์ระดับรอง
ลงมา เขาจึงไม่คิดปฏิสนธิเด็กที่หมอลงยังไม่กล้ายืนยันว่าจะมีอายุถึงห้าขวบ
หรือไม่ และเลือกจะนิ่งเฉยแทน

“มีหนึ่งคน”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้รอยยิ้มพอใจผุดขึ้นบนใบหน้าเล็กๆ ก่อนลม
จะพัดวูบเข้ามาอีกครั้งพร้อมการปรากฏกายของหานเฟิง และทำให้การสนทนา
ของทั้งคู่หยุดลง

“อาลู่ เจ้าอย่าได้คิดให้น้องสาวแต่งงานให้คุณชายของข้าเลย” หานเฟิง
ที่หมดปัญญาจะอ้อมค้อมเปิดปากด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วนเป็นที่สุด เพราะ
ผ่านไปไม่ถึงชั่วยาม เจ้าหนุ่มน้อยคนนี้ก็ได้พูดถึงสองสิ่งที่เจ้านายเขารังเกียจ
เป็นที่สุด ด้วยเห็นแก่ความเยาว์วัยและมิตรภาพจริงใจของเด็กหนุ่ม เขาจึงได้
ยอมพลีกายออกหน้าเช่นนี้

“เพราะเหตุใดถึงไม่ได้เล่า ถึงนางจะไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ แต่
พี่หลงเองก็มีทายาทอยู่แล้ว แม้น้องสาวของข้าจะไม่ใช้कुलสตรีในห้องหอ แต่

นางก็...ดงาม เฉลียวฉลาด เชี่ยวชาญหมากพิน และมีชาติกำเนิดที่ดีพร้อม นางเองก็ไม่ได้มุ่งหวังสามีที่มียศศักดิ์หรือร่ำรวยเงินทอง” เพราะเรื่องเงินทอง นั้นนางสามารถดูแลหาเลี้ยงสามีได้อย่างสบาย ส่วนลาภยศนั้นยิ่งห่างไกลเท่าไร ยิ่งดีต่อชีวิตครอบครัวเท่านั้น

“หากท่านพบนางแล้ว...ไม่ชอบพอนาง ข้าย่อมเข้าใจว่าเป็นเรื่องของ วาสนา” คุณชายรองตระกูลไปกล่าวต่ออย่างเปิดเผยใจกว้าง

“แน่นอน ดูจากรูปลักษณ์ของเจ้าและแม่ทัพไปจิ้นเหอ คุณหนูตระกูล ไปจะต้องดงามเป็นหนึ่งในแผ่นดินแน่ เพียงแต่...นางอาจไม่สามารถยอมรับ จำนวนอนุของนายข้าได้” หานเฟิงที่ตัวสั้นพ้บๆ กล่าวต่อ

เพราะชายในยุคนี้คงยากจะหาผู้บริสุทธิ์ผุดผ่องไม่เคยแตะต้องหญิงใด ได้ ไปลู่หลินจึงเหลือใจหนึ่งใจเพียงหลังจากแต่งงานกัน ผู้เป็นสามีจะต้องไม่รับ อนุหรือภรรยาใดเพิ่มอีก แต่จำนวนอนุภรรยาที่อยู่ในบ้านก็ย่อมมีผลต่อการ ตัดสินใจเลือกผู้เป็นสามีไม่น้อย

“ท่านมีอนุมากเพียงนั้นเชียวหรือ” หญิงสาวถามขึ้นพร้อมสายตาคาด คะเน

“ข้าไม่เคยนับ” หยางเหวินหลงตอบพลางยกสุราขึ้นดื่ม คนถามจึงทำได้เพียงหรีตามองแล้วหันไปทางหานเฟิงแทน องค์กรัษ กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเฉลยคำตอบด้วยการยกมือชูขึ้นลิบนิ้ว

“ลิบคน” ไปลู่หลินอุทานเสียงสูง ทว่าหานเฟิงกลับส่ายหน้า “มากกว่านั้นหรือ” หญิงสาวถามขึ้นใหม่เสียงแข็ง คราวนี้หานเฟิงไม่ปฏิเสธ ไปลู่หลินจึงเ้มปากเข้าหากันพลางส่งสายตา ผิดหวังไปยัง ‘พี่หลง’ ของตนแวนหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นอย่างตัดใจ

“หานเฟิง เจ้าพูดถูก ข้าไม่อยากรู้แล้ว” นางกล่าวพลางลุกขึ้นเดินหน้าบึ้ง ออกไปจากโต๊ะ โดยไม่ลืมส่งสายตาตำหนักมากในกามไปให้เจ้านายของหานเฟิง อีกครั้ง

ยากนักจะพบคนที่นางพอใจ เหตุไฉนฟ้าจึงให้นางเจอเขาช้านัก จนถึง

ขนาดมีอนุเต็มบ้านไปหมด ไปลู่อลนคิดอย่างเจ็บใจ จนกระทั่งร่างเล็กกลับ
หายไประเลียงเย็นชาจากผู้เป็นนายที่นั้งอยู่ลิ่งดั่งขึ้น

“หานเพิง เราควรตกรางวัลหรือลงโทษเจ้าดี” เมื่อสายตาของเจ้าหนุ่มน้อย
ที่เพิงจากไปทิ่มแทงเข้าไปในใจเขาไม่น้อย

หานเพิงคุกเข่าลงทันที “ฝ่าบาทโปรดลงโทษด้วยพะยะค่ะ กระหม่อม
สมควรตาย”

หมิงเต๋อพลันมาปรากฏกายคุกเข่าลงข้างผู้เป็นสหายอย่างร่วมทุกข์
ร่วมสุขไม่ห่าง

เงินหย่งฉี ฮ่องเต๋อตั้งค้บัจจุบันเพียงละเมียดดีมีสุราในจอกสุดท้ายอย่าง
เนิ่นนานและเสียบสงบ ก่อนจะลุกขึ้นเดินจากไป ทิ้งให้ราชองครักษ์ที่ติดตาม
ทั้งสองถอนใจอย่างโล่งอก ที่สามารถคุ้มครองชีวิตพวกตนและเจ้าหนุ่มน้อย
อาลู่ รวมถึงชีวิตส่วนพระองค์ของฮ่องเต๋อไว้ได้สำเร็จโดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ
ก่อนจะเดินตามติดผู้เป็นนายอย่างภักดีไป